

NÁDJA

Írta:

Gabriel Dettre

2015 Tallinn- 2023 Berlin- 2026 Namur

1. RÉSZ

A MÓLÓN

Egy sötétedő téli délutánon.

**Nincsenek mozgó képek. Csak állóképek. Fényképek. Vagyis majdnem fényképek.
Merev, mozdulatlan, mégis élő kompozíciók.**

Nagylátószögű objektívvel készült tágasak és részletgazdag, egészen közeli felvételek.

**Szürke tengerpart, jeges hullámok, sirályok, ködbe vesző móló, sziklák,
egy FÉRFI (45) és egy fiatal LÁNY (25).**

**A tenger hangjai, a szél süvítése, szárnyak csapkodása, sirály-sivalkodás.
És a két ember párbeszéde.**

Mit csinálsz?

Fényképeket.

Engem... fotózol?

Ha ragaszkodsz a szóhoz... igen. De leginkább fényképezek... és más is, nem csak téged...

Nem nagyon barátságos.

Nem vagy felismerhető.

Akkor se. Bemászol a magánszférámba!

A „magánszférádba”?

Igen!

„Bemászok?” Jézus ereje!

Igen, „Jézus ereje!”

Ez egy nyilvános hely, miért hozod ide a „magánszférádat”?!

Nem láttalak.

Itt voltam. És te másztál a kompozíciómba a rossz hangulatoddal.

A FÉRFI nem leplezi meglepetését. De nem is válaszol. Vagyis nem érdemben.

Hagyjuk!

Nagyon nagy fiú lehetsz, ha ennyire félted a magánszférádat!

Nem vagyok az.

Vagy egy sötét gazember...

Akkor inkább az első.

Megnyugtató.

Mindenkinek szüksége van „magánszférára”... egyedülletre.

Nekem nincs. Sőt röhejesnek találom az ötletet is.

És ragaszkodom ahhoz, hogy tiszteletben is tartsák!

A kérdés az, hogy te mit tartasz ott? A „magánszférádban”!!

„Magánszféra”!

Amit "tisztelnünk kellene"!!?

Ezt a kérdést fel se szabadna tenni!

Ezt a kérdést kell igazából feltenni!

Bár nincs rá nyilvánvaló válasz?

Pontosan. Végre felértél!

Te jó Isten, hova?

Azt akarod, hogy mások tiszteletben tartsanak valamit, amit megfogalmazni se tudsz!

Most én mondjam, hogy „Jézus ereje”?

Mondhatod, bár én gúnyból mondtam.

Én is!

Te szomorú vagy, nem gúnyos!

Ezt honnan veszed?

Akarod látni a képet?

Amin nem vagyok felismerhető?

Hazudtam.

Mutasd!

A LÁNY kinyomtat és átad egy Polaroid képet.

Szomorúnak látszom. Igaz. A testtartásom meg gyenge... sebezhető.

Na, látod?

De nem erről beszéltünk... ennek semmi köze hozzá!

Hogyne lenne. Be vagy zárva a saját fontosságodba. Nincs ott egy lélek se, mégis szükséged van védelemre...

Sebezhető vagyok... mint mindenki.

Gyenge.

Jobb, ha most ugrunk... mielőtt igazán sértő lennél!

Őszinte vagyok csak és egyenes... és semmi sértőt nem mondtam!

A FÉRFI váltani próbál.

Mi „mást” fotózol még?

Látod, igazam van?

Miben?

Nyilván mindenben. Különben már leléptél volna.

Nagyon okos!

Észrevetted?

Nem komolyan mondtam.

Leszarom. Szóval?

Mi mást fényképezek még...?

Itt vannak...

Átnyújtja a gépet.

Kövek... felhők... hullámok... tajték a hullámokon... az ég... absztrakt részletek...

A teremtés maga... megismételhetetlen részletek, gyönyörűek és...

Jelentenek is valamit... nyilván. De hogy kerülök én ide?

Különleges pillanatok... soha vissza nem térőek...

És... az enyém is ilyen volt?

Amúgy is, de a „fajtádhoz” képest mindenképpen...

A „fajtámhoz” képest??

Hát nem sok így öltözött ember mászkál a parton, a jeges téli szélben... lógó orral!

Mi olyan furcsa? A part, a jeges szél, a lógó orr, vagy a...?

Mind így együtt... de a cucc az igazi sokk...

A cucc?

A cucc... amit viselsz.

A Hugo Boss, Armani, Cartier... Louis Vuitton kombináció?

Nem mondd!!

Hát ez a baj? Nem hamisak!

Az csak tetézi. De az egész... az a baj... meg hát... furcsa is...

Az így öltözött emberek nem lehetnek szomorúak?

De nem mutatják!

Kivéve, ha már nagy a baj... nem?

Te mondtad!

Komoly emberismeretre vall, amit mondasz!

Ez is gúnyos volt!

Nem igazán.

Vettem!!

Hány éves is vagy... tizenkettő?

Múltam. És próbálom megismerni az embereket...

Nemes...

És ez több, mint amit a többség elmondhat magáról...

Én már rég elvesztettem az érdeklődésemet...

Most vedd vissza a sebességből... jó?!

Mi van?

Én nem olyan lány vagyok!

Félreértettél valamit...

Velem nem lehet rögtön beleugrani a lelki mocsárba... kell az előjáték...

Bocs...

Csak vicceltem...

Nevetnek. Először együtt és először ugyanazon.

Hol tartottunk?

A képeimnél. Minden igaz pillanatot „kihasználók”. Az igaz képek érdekelnek. Amiknek igaz története van...

Ez így nekem egy kicsit sok... nem vagyok a legjobb passzban...

Tudom.

Mi az „igaz” kép?

Mi az „igaz történet”?

Az speciel engem is izgat...

A bőr laptop-tatyo... és az öltönyöd például nem részei az igaz történetednek... kamuk... álcák...

Éreztem, hogy ebbe jobb nem belemenni!

Te akartad!

Én?? Ez... a valóságom!!!

Ez senkinek nem a valósága. Ez a valóság tagadása!

Oké... ez most mi a szar voltaképpen? Ki a fasznak van erre szüksége?

Talán neked... idejöttél valamiért...

Van elég bajom... sőt... lehet, hogy pont az a bajom, amire "finoman" utalgatsz... És akkor mi van?

Szerintem ne kiabálj... összezavarod a sirályokat...

Ki a fene vagy te... hogy engem oktatsz??

Csak megmagyaráztam... a képedet!

Úgy érted... a képem, ami a "tagadott valóságomat" mutatja... igazzá a te "értő" kezében vált?

Igen. A tagadás a kép valódi története. A cucc... az arcod... a mozdulat...!! Csak nézd meg!!

A FÉRFI ideges mozdulattal a földre löki a laptop táskáját. Az hosszan csúszik a jeges köveken.

Akarod ezt a szart?

Erre semmi szükség!

A tied lehet!!

Úgy értem a teatralitásra!!! Példálóztam csak vele... de nem kell sem az... sem a géped...!! Már ha az van benne és nem a szalámis szendzsód!

Teszt volt!! (szünet) A drága Polaroidod nem zavar... az nem a valóság elrejtése?

Az a rögzítése...

Mikor a világ felének nincs mit ennie? Nincs tiszta ivóvize? Nincs tető a feje felett?

Ne üvölts!! Az egy teljesen más kérdés! Nem arról beszélünk... és nem akartalak megbántani... te se akarj!

Csend. És szokatlan módon nem is kínos. Pedig lehetne az.

Persze igazad van! Csak mérték kérdése az egész...

Hogy jutottunk ide? Gyakorlatilag kiabáltunk egymásra!

Csak én... és sajnálom...

Nekem tetszett...

De... tényleg! Hogy jutottunk ide? Elegem lett odafenn... leléptem... és a következő pillanatban...

Nem mondd, hogy az az üveg ketrec a kéglid ott a tenger felett?!

Nem mondom. Az az irodám. Jól megy a bőr tatyóhoz, nem?

Hát megy.

Egyedül akartam lenni... lenéztem... a ködbe olvadt mólóra... a jeges vízre... senki nem volt a környéken... kivéve egy sirályt... jól láttam... a lámpa fényében... ahogy a hullámok felett körözött... sikoltzott... furcsa, öregasszonyos rekedtséggel... és lejttem...

Én is láttam... rémisztően visszahangzott a ködben...

Utána fordultam... mintha meggondolta volna magát... nem csapott le a halra... és akkor hallottam a géped kattánását...

Kinek drukkoltál? A sirálynak... vagy a halnak?

Kellett volna? Egyiknek sem... csak álltam lenyűgözve... mindenről megfélelkezve... mikor a semmiből előtűntél...

Nem éppen... a semmiből...

Úgy tűnt.

„Megfélelkezve”... miről?

Lett volna egy megbeszélésem... inget akartam váltani... és ahogy... még mindig félmeztelenül... a tükörbe néztem...

Ne mondd, hogy nem ismerted meg magad...!!

A „meghasonlott újjgazdag rémálma”? Nem...

Már majdnem rám jött a hányás...

Nem! És nem is köptem szembe magam... nem is csaptam ököllel a tükörbe... viszont megláttam azt a két rózsaszínű foltot a hátamon... amit egy szolárium égetett a bőrömbe... évekkal ezelőtt...

Állandóra?

Állandóra!

Hogyhogy?

Nem tudom!

Szolárium?

Az az állós fajta... néha megyek. Most ez lényeges?? Ott lettek ezek a rózsaszín...

Jézusom!

Mikor lebecsülsz még rosszabb... jobban kitűnnek...

Úgy értem az egész szolárium dolog... micsoda marhaság... amúgy... be kellett volna perelned a helyet!

Honnan tudod, hogy nem tettem?

Beperelted?

Nem. Mert a titkárnőmmel mentem...

Értem. Gondolom, valami határidős meló... hát ez van a „magánszférádban”?!

Ez is. A foltok meg azóta vannak... és mikor ma megláttam őket... ott fenn... az előbb... apró szárnyaknak tűntek... Rókabőr!!! Lehet, hogy mégis hányni fogok!

Te is használsz a „rókabőr” dumát?

Nagyon „régi-sulis”.... de szeretem... sokat vagyok öregekkel, gondolom... és?

Angyalszárnyaknak... apró angyalszárnyaknak tűntek...!! Mint... érted...?

Raffaello puttócskáinak... mondom... hányni fogok!! Vagy lehet, hogy Királylepkévé alakulsz...?

A FÉRFI teljesen váratlanul meghatódik, könny önti el a szemét. Minden különösebb felhajtás nélkül, szerényen és csendben sírni kezd.

Most mi van? Hülyéskedtem csak... ne csináld ezt velem! Akkor nekem is kell...

Semmi... bocsánat...

És?

Lemondtam a találkozót és eljöttem.

Örökre?

Először azt gondoltam. De nem tudom megtenni. Ez az egyetlen dolog, amihez értek... ami... életben tart...

Úgy ahogy...

Te aztán tudsz vigasztalni...

Igen... azt hiszem tudok... de most nem volt rá szükség...

Az ablak mellett álltam, néztem a tengert...

És megláttad, ahogy itt állok!

Honnan tudod?

Lefényképeztelek. Persze nem tudtam ki vagy... csak láttam egy alakot az ablakban... abban a hülye üvegkalitkában...

És lefotóztál.

Lefényképeztelek. Igen. félmeztelenül... aztán ingben is...

Azt hitted ki akarok ugrani? Jó pénz lett volna, ha elkapod...

Nem gondoltam arra. És... tudtam, hogy találkozunk.

Láttalak én is... vagyis ahogy a géped villantott... ahogy fotóztál... engem... meg az összes ostoba részletet... a sziklákat... a hullámokat...

Nem ostobák!

Már tudom! De akkor értelmetlennek tündek... a fénytelen... szürke... semmiben... a ködben...

A LÁNY ismét előveszi a FÉRFI-ről készített képet.

Jut eszembe... kéred?

Nem.

Emlékeztetne a pillanatra...

Felesleges.

Nem az. A zsebedbe teszem. Bármikor eldobhatod.

Mikor ideértem tényleg nem láttalak sehol!

Tudom. Figyeltelek, ahogy körülnéztél... újra és újra... ahogy forgolódtál... mint egy tojós tyúk... vicces volt...

Egyedül is akartam lenni... de kíváncsi is voltam... kerestelek...

Mégis... elégedettnek tűntél... a magányodban... (szünet) Olyannyira... hogy én most...

Most akarsz itt hagyni?

Tudsz egy alkalmasabb pillanatot?

Viccelsz?

Onnan úgy tűnik?

Nem... de... ez most hirtelen jött... még dumálunk... szóval...

Nem árt egy kis egyedüllét... már így is túl sok voltam...

Ha kell... hát menj! Csak... furcsa... és... köszönöm a képet... végül is. Nem fogom eldobni!

Találkozunk hamarosan!

A PARKBAN

Valamikor később. Talán csak percekkel, talán egy egészen más napon. Továbbra is kíméletlen fényképszerűség. Kihasított, kimerevített pillanatok. Mégis élők.

Ködös, rejtélyes üresség, senki a környéken, nyirkos, kopasz fák, távoli forgalom zaja és egy-egy eltévedt kutyaugatás.

A FÉRFI sétál, magába roskadva, céltalanul.

A semmiből előtűnve a LÁNY ugrik rá hátulról.

Basszameg... de megijesztettél!!

Nem akartam!

Azt hittem egyedül vagyok!

Ez a mániád! Vicces...

Miről beszélsz?

Amúgy meg mondtam, hogy találkozunk még...

Követtél?

Te követettél engem!

Miért követnélek?

Majd megtudjuk. Addig nevezzük egyszerűen vonzalomnak!

Önbizalomhiányod az nincs!

Nem fizikailag... nem úgy értettem...

Még jobb!

A gondolat olyan, mint a kimondott szó... nem lehet visszavonni...

Azért ezt nyilvánosan ne sokat hangoztasd!!!

Pedig igaz!

Elhessegetni viszont lehet... mármint a gondolatot... meg sokszor kell is...

Valami mindig marad utána.

És az vezetett vissza hozzád?

Nem tudom... minden esetre itt vagy...

Veled beszélgetve... az embernek önbizalom hiánya lesz...

Miért, amúgy nincs?

Eddig nem volt.

Lehet az „angyalszárnyak” ragadták el...?

Ne légy ...

Mi...?

Szemét?

Ne élj vissza avval amit mondtam...

Hosszú csend után buknak ki ismét a FÉRFI gondolatai.

Túl sokat akarok... túl gyorsan...

Gyorsabban, erősebben, magasabbra!

Mint mindenki... gondolom...

Ez az olimpiai mottó!

Okos!

Ez a mentalitás bassza el a világot!

Néhány percre magadra hagylak és a sportok ellen fordulsz!?

Néhány percre??

Hát, nem?

És magamra hagytál?? Én téged!! Te mit szedsz??

Nem ez volt a lényeg!

És nem a sportok... a verseny ellen fordultam. És nem most! A gyorsabban, erősebben, magasabbra idiotizmus ellen! Amúgy meg, te kezdted!

Van egy másik olimpiai mottó is...

Persze, „a részvétel a fontos, nem a győzelem”! Csak hogy senki nem veszi komolyan.

A „lúzerek” igen!

Viszont őket se veszi senki komolyan!

Igaz.

Hát ez az. Ha komolyan gondolták volna nem versenyt szerveznek...

Hanem kiállítást... például...vagy „pörformenszet”... amúgy kiütéses leszek ettől a szótól...

Ma már azok is versenyek...

Nem tudták, mit csinálnak!

A kapitalizmus úgynevezett "hajnalán"? Persze, hogy tudták... épp azért próbálták tisztára mosni a véres lepedőt a kamu szlogennel a „részvételtől”... csak hogy a vér nem jön ki...

Túlbecsülöd az embereket...

Ezt még senki nem mondta rólam... persze még fiatal vagyok...

Akkor alábecsülöd őket...!

Inkább! Ez a mentalitás megőrjíti! A hatalom mindig kihasználta, kizsákmányolta minket, de ez az első alkalom a történelemben, mikor ezt pofátlanul tagadják is!! "Demokrácia ..."! A faszomat!!!

Hát neked se ez a legjobb napod!!!

Egy kibaszott marketing fogalom!! Semmi más!

A demokrácia? Hát persze... mindenki úgy használja... már aki egyáltalán érti...

Én nem... pedig értem...

Hát én igen...

És nem kis sikerrel... ha a kurva üvegkalitkádra gondolok...

Hagyd már a kalitkámat... akkor inkább a sport...!

Nem a sport... a verseny!! Mert a versenyt lehet befolyásolni... a versenyben lehet csalni... a versenyben maga a verseny a fontos!! Az érték – legyen az akár sport - viszont állandó... felismered vagy nem... jelentős... vagy nem... az érték örök...

Ne húzd fel magad... az még a te korodban se jó...!

Szarok bele.

Megsavanyodott a stílusod mióta nem láttalak!

Abba is.

Ja. Bocs.

Ezek fontos dolgok...

Persze... tudom...

De ha már szorozunk... téged meg leszart egy sirály...

Leszart???

Le!

A FÉRFI idegesen letépi magáról a kabátot és egy már műsoros papírzsebkendővel tisztogatni kezdi.

Mozdulatai nevetségesek, idegessége kisszerű és szármalmas.

A LÁNY úgy nézi, mint aki nem igazán hisz a szemének. Aztán – mert több benne a szeretet, mint a megvetés – kedvesen elmosolyodik.

Ott a foci például... az nem sport, hanem harc! Sunyi és végtelenül erőszakos... be kéne tiltani!

Nem lenne könnyű!

A győzelem számít, bárhog is érik el... ennél semmi se károsabb...

Kivéve mondjuk a vereséget...

Erkölcseileg!

A pénzek persze, amit felnyalnak... az tényleg abszurd!!

A sok éhenkórász senkiházi meg üvöltve asszisztál hozzá a lelátókon!

De hol lennénk verseny nélkül?

A gyenge, a lassú, a tehetségtelen és a sikertelen végre békében élhetne! Vagyis a többség! Ott lennénk!

Akkor ők tartanának versenyeket!! 100 méteres lassúsági futás... például!!

Nézz oda! Van humorod... vagy ez nem az volt?!

Napokig tartana mire a győztes... a leglassúbb... befutna! A közönség meg a lelátókon hortyogva szurkolna.

Nem is rossz...

Az egyetlen szabály, hogy mozogni kell... nem lehet megállni...!!!

Vicces.

Nem vicces... butaság...!

Nem az. A demokráciában... ami sosem volt... az alkalmatlanokat kellene ünnepelni!

Nagyjából ott tartunk.

Nem a hülyéket... nem a harácsolókat...

Jó... értem...

Láttál már szépségversenyt?

Ez beugratós kérdés? Láttam... részleteket... gondolom... a tévében.

Nemcsak mélyen idióta... de a legantidemokratikusabb gyalázat!

Erre valahogy soha nem gondoltam...

Lehet-e máshogy gondolni rá?

Hát...

A szerencsések, az egészségesek versenye... a jó helyre, jókor és jól születettek versenye... az összes többi leplezetlen lenézése, semmibe vétele!

Persze, lehetne a rondákkal is tartani... de nem lenne népszerű...

Nem! És tudod miért nem... mert pont ők tapsolnak a legjobban... a szegények... a rondák... a buták... nekik kellene a sztárok... ők akarják látni a gazdagságot, a szépséget... nem a gazdagok, nem a szépek és okosok! A beléjük vert hamis reménynek, az ostoba álmoknak tapsolnak... és észre se veszik, hogy valós lehetőségeiket sikongatják el a nagy felbuzdulásban...

Van ebben igazság... persze...

De... tényleg nem akarom felbaszni az agyam... mit csinálsz később?

Gondolom felvágom az ereimet... vagy ilyesmi... miért?

Még nem mondtam volna... hogy nem vagyok vevő a humorodra?

Mondtál valamit... de nem volt egyértelmű!

Szóval?

Bocs... ja... semmit... azt se tudom, hogy mit csinálok most!

Akkor gyere velem a megnyitóra...!

A megnyitóra?

Igen. Egy kiállítás. Fényképek.

Fotók?

Remélem nem... utálom azt a szót... fényképek...

Milyen?

Még nem láttam. Azért megyek.

Azt hittem a tied...

Ez most komoly? Miért mennék a saját kiállításomra? Na, jó... a megnyitóra talán... szóval... jössz?

Nem tudom van e időm...

Van... te is tudod!

Egyedül akartam maradni egy kicsit... „te is tudod”!

Tudom... csak nem hiszem...

Nincs türelmem a tömeghez... a nyüzsgéshez... az elragadtatott ostobaságokhoz!

A fényképész csávó nem lesz ott... és nem lesznek sokan, mert jó az anyag... az meg senkit nem érdekel...

Nekem semmi nem hiányzik most... csak a csend és a mozdulatlanság...

Az lesz. Jössz?

Nem tudom... hogy lesz e időm...

Az előbb még azt se tudtad, hogy mi dolgod van... mert hogy semmi... azt tudjuk...

Igen, semmi!! A „semmit” akarom „csinálni”... így jó?

Hát arra nem kell sok idő...

Nem akarok idiótákkal bájologni... azt tudom!!!

A való élet Photoshop-ja, a megfelelő helyek kiválasztása... azoknak van automatikus idióta-filterük! Na ez is egy ilyen hely...

Mint a templomok, a múzeumok, az operaházak... esetleg a botanikus kertek?

Nem annyira a templomok, ott azért van bőven... de általában igen!

Hát sokat mulasztottam... az biztos!

Nem igen van igazi idióta az ilyen helyeken... jó, mindig akad... de nem sok...

Mert az idióták...

A parlamentekben ülnek, meg a bankokban... az ötcsillagos mindenféle csillogásban... meg a „szpák”-ban „ól-inkluzívznak”, meg a tengeren túli járatok első osztályán szürcsölik a „pezsit”...

Hát tényleg... a sok hülyéje... nem is értem...!

Amit persze ma már proszekkónak hívnak... ami kb. az egyetlen idegen szó, amit ismernek...

Mondjuk... engem nem zavar... csak, hogy értsd... jó... a fél millió eurós Birkin táska már ha csak hallom is képes rávenni arra, hogy embert öljek...

Gondolom az azért természetes!!!

De amúgy... én tényleg alapvetően szeretem az embereket...

De jó, hogy mondd...

Komolyan! Idióták vagy sem... lenyűgöz, amire képesek... lennének...!

Milyen értelmetlen hülyeség ez?

Nagyon helyes... ne fogd vissza magad!!

De tényleg?

Az elvesztegetett... tönkre baszott lehetőségeket gyűlölöm csak...!!

Hát pontosan ezek vagyunk? Egy rakás elvesztegetett, tönkre baszott lehetőség!! Semmi más!!

Várj... akkor... lehet, hogy mégis utálok az embereket? Na, megnézzük a kiállítást?!

A szeretet az, amikor a másikat kedveljük... nem, amit csinál... különösen nem, amit csinálhatna...

Te jó Isten! Ezt nekem mondd?

Ez nem könnyű... látszólag nem is logikus... de ez az egyetlen igaz szeretet...

Ezt valami hülye női lapban olvastad? Az emberen nem sok van, amit szeretni vagy nem szeretni kéne... ha jól tesz azt szeretjük, amit tesz... ha meg bűnös... a bűnét utáljuk!! Amúgy... mi történt... szerepet akarsz cserélni?

Ez a marhaság a „lehetőségekről” kicsit megzavart! Értem...

Elismerni... amit minden idióta lát... a jót... a szépet... az nem szeretet... az a természetes reakció valamire, ami pozitív... ami hasznos... kézzelfogható... szeretni valakit azt jelenti, hogy megtaláljuk magunkat az illetőben... semmi más... megtaláljuk, ami mi vagyunk... vagy, ami belőlünk hiányzik... ami lenni szeretnénk... nem...?

A LÁNY rejtélyesen mosolyog. A FÉRFI kedvét ez el is veszi a továbbiaktól. Elhallgat.

Akkor megyünk... jó?

Jó!

Egy ÖREGEMBER tűnik elő a kavargó, ködös semmiből, kezében egy vakító piros léggömbbel.

A LÁNY elé áll és zavart ünnepélyességgel átadja neki a léggömböt. Szemei nedvesek, csipásak, mint egy

vizslái és ugyanolyan pirosak, mint a léggömb, ajka mozog, mintha mondana valamit, de nem jön ki hang a torkán.

Csend. Mindenki vár. A semmire. Vagy ami mégis csak létezik mögötte.

Ezt miért kaptam? (szünet) Ó, nem tudsz beszélni? Sajnálom... köszönöm... egy piros léggömb... de miért? Nekem adod? Gondoltam... de... inkább neki... ha nem bánod... neki nagyobb szüksége van rá.

Az ÖREG bólint. Látszólag meg van hatva. Aztán megfordul, és úgy tűnik el a ködben, mintha soha nem is járt volna arra.

Hé, van egy piros lufid... ingyen! Mit szólsz?

A FÉRFI-nak nagyon nem kell az ingyen lufi.

Nagyszerű. De miért tegezted?

Mindenkit tegezek. Miért?

Öreg volt.

Te se vagy éppen egy tini!

Fázott és reszketett.

Láttam.

Adnunk kellett volna valamit.

Miért?

Hát ezért...

Kért volna.

Néma volt.

Jelezte volna... hidd el...! Ez ajándék....

Megfordulnak. Újra és újra.

Az ÖREGEMBER továbbra sincs sehol. És nyilvánvalóan már nem is lesz. Felszívta a köd, a göcsörtös ágú kopasz fák, a deres föld.

A park teljesen elhagyatott.

Hova tűnhetett?

Nem tudom.

Nem kérdés volt... Nagyszerű lehet némának lenni... nem fecsegni minden hülyével...

Azt sose kell... de legalább nekünk van választási lehetőségünk...

Vagy süketnek lenni...

Ezzel megfogtál...

A szavak... sokszor zavarnak...

Kéred?

Mit?

A lufit.

Miért kérném...? Gondolod, hogy egy piros lufi tesz majd boldoggá?

Nem... arra nem gondoltam. Akkor megtartom én!

A „Piros léggömb”... láttad a filmet? „A Piros léggömb”-öt?

Nem is hallottam róla!

Régi film... a boldogsághoz volt persze valami homályos köze... azt hiszem... mármint a lufinak...

Ezzel a legtöbb lufi így van... különösen a pirosak...

Féltem, komolyan... hogy megölel, vagy ilyesmi...

Az öreg?

Igen.

Azt én is utálok...

„Megölelhetlek?” Jézusom!!! Valami álságos idióta kitalálta és persze hogy küldhetné el az ember az anyjába... hisz árad belőle a „szeretet és a jóság”...?

Általában elég egy hangsúlyos „kopjál le”... vagy „tartsd meg magadnak a kibaszott bacilusaidat”!

Vagy mikor azzal jön egy bűdös szájú hippi, hogy "megcsókolhatlak"???? Te jó Isten...!

Kutyaugatás, lelkes nyüszítés szakítja át a ködöt.

Fogd meg egy kicsit...! Nézd! Nem gyönyörűek?

A LÁNY a FÉRFI kezébe nyomja a léggömb zsinórját és a három játékos, zsemleszínű Labrador közé veti magát.

Mondtam, hogy nem akarom a hülye lufit!

Tartani csak tudod? Gyere ide!!! Gyere ide!!!! Jó fiú... vagy lány vagy? Nem... fiú vagy !! És te?... igen... te vagy a kislány... és te? Hármaskrék vagytok, nem igaz? Te is fiú vagy?

Mit érdekel az téged? Férjet keresel?

Nézz már magadra! Ott állsz... egy ostoba lufival... jó... nem ostoba... savanyú képpel... ahelyett, hogy idejönnél és játszánál te is...

Attól, hogy nem nyalam magam velük... még szeretem őket... kivéve ezt a nyálcsorgatást... meg bebaktériumoznak mindent...

Ez hülyeség... a legritkább esetben kapsz el bármit is egy kutyától...

Végül a FÉRFI is leguggol és erőltetett jópofasággal incselkedni kezd a kutyákkal.

Jól néztek ki... lefényképezhetlek?

Hogyne... bohóc a kutyákkal...

Semmi bohócos nincs benne... minden fekete-fehér... kivéve a bőrod, a lufi meg a kutyák...

A LÁNY sorozatosan exponál.

Hogy nézek ki?

Mint egy bohóc!

Mondtam....

Vicc volt! Ha meg igen... hát nem a lufi miatt... hanem a cucc... ez az ostoba túl méretezett esőkabát vagy mi...!

Egy Mackintosh... ha nem haragszol!

Sőt, megköszönöm! Egy Mackintosh!! Szóval a lufi tompítja a dolgot... ahogy a sirályszar is a gallérodon...

Már alig látszik... hadd fényképezzelek le most én... te beszélsz ízlésről?

Szar nélkül semmit nem ér...

Ráteszed utólag... Photoshop-al...

A LÁNY átadja a gépet.

Ez szabadság kérdése... én nem öltözök úgy, mint mások...

Mert én igen!??

Mi más a divat, mint majmolás? Néhány buzzancs előáll egy ötlettel... és ti... mint a juhok...

„Buzzancs? Juhok?” Hol a tolerancia?

Ki mondta, hogy toleráns vagyok? És nem úgy buzzancs... hogy meleg... érted? Hanem olyan dizájnos... buzzancs...

Ja... az egész más...!

A lényeg... hogy valaki feljön egy eszement ötlettel, te drágán megfizeted... és viseled... remélve, hogy máshogy nézel ki, mint mindenki más, aki szintén ugyanazt viseli... csak gondold meg!

A divat művészet! És több munkahelyet teremt, mint bármi.

Művészet, melynek nincs értelme... társadalmi haszna... milliókat zsákmányol ki... és elbassza a természetet... (a kutyához)... Gyere ide, fiú... vagy bármi is vagy... na... most lőjjél!!

Most a FÉRFI fotózik.

Nézz ide!!! Nagyszerű... hogy kell kinyomtatni?

Bemész a menübe... itt... és ráklickelsz erre...

Egyébként meg... csak hogy lezárjuk... ezeket viselem... mert a legfinomabb anyagból készültek... mert kényelmesek és ízlésesek...

A kiszípolozásnak remek a PR-megközelítése!

Azt is mondhatnám... hogy az én dolgom...!

Semmi nem az! Mindennel képviselünk valamit... avval, amilyenek vagyunk... ahogy kinézünk... egy bizonyos stílust... mentalitást... minden pillanatban... te például a világ legönzőbb, legkegyetlenebb mentalitását...

Na baszd meg!!!

Nem azt mondom, hogy te az vagy... azt nem tudhatom... de azt képviseled!!!

És te? Te mit képviseelsz avval a sok szarral, amit viselsz??

Hogy nem akarok fázni... meg, prúd lévén nem akarok meztelenül mászkálni... meg hát az zavarhatna másokat is... kb. ennyi...

Ennyi?

Ennyi.

Semmi más... semmi szofisztikált okoskodás?

Nem igazán... szeretem a színeket... minden szín egy más nyelv... de... mondjuk... engem nem fogsz elkapni a tükör előtt páváskodva... meg az utcai kirakatok jó részét is ki szoktam hagyni... az egészet... röhejesnek találom... sőt a legostobább önbecsapásnak...

Jó érzés finoman öltözködni... enni... finomakat inni...

Biztosan... de a legtöbb ember ma is azért eszik mert éhes... és azért öltözködik fel, mert fázik...

Jó érzés szép tárgyak és szép emberek között lenni...!

Beledörgölni a macska pofáját a saját szarába... ez kb. annyi...

Nem értem...

De tudni kell, mi az üzenete... hogy mit demonstrál...

Próbálom a napjaimat különlegessé tenni... az életet ünnepelem...

Nem itt ennél most, ha így lenne... a hatalmat... a pénzt ünnepled... az életet egészen mások, egészen máshol ünneplik... nézz körül...!

Sehol senki!

Azért tudod, mire gondolok...?

Ma nem erre van szükségem.

Tévedsz.

Gondolkodásra van szükségem... meg egy italra...

Esetleg egy nyugtató cumira?

A FÉRFI valósággal hátra hőköl.

„Cumi-ra”? Mindjárt hányok...

Vagy maiban „megguglizzalak”?

Mi van? Csak nem...

Hogy „gugglizásból” élek e? Nem... csak kíváncsi voltam, milyen az arcod, mikor őszinte.

Őszinte vagyok!

Mondd újra!

Őszinte vagyok!!! Mi más lennék... különösen a "régi" barátokkal, mint te!

Legalább próbálkozol... az jó!

Követnek minket... a kutyák. Gondolom... téged.

Vagy mert megérezték, hogy nem szereted őket...

És? Hoztak egy petíciót? Egyébként meg szeretem őket... még játszottam is velük...

Tényleg?

Ha nem is sokat... láttad...!?

Úgy értem, tényleg szereted őket?

Persze... a magam módján... nagyon is... ki nem szereti a kutyákat?

Akkor most állj meg és fordulj meg!

Ahogy a FÉRFI szembe fordul a kutyákkal, azok megtorpannak, leülnek és jobbra-balra forgatva fejüket figyelmes vizsgálódásba kezdenek. Aztán felpattannak és feszülten, felcsapott farokkal eliramodnak.

Hogy csináltad?

Te csináltad!

Aztán már nem kérdez többet.

Nehéz a nyilvánvalóról beszélni... átvennéd ezt a stupid lufit...?

A nyilvánvalóról?

Az embernek az az érzése, hogy nyitott kapukat dönget... hogy közhelyeket szajkózik... holott sosem beszélünk bizonyos dolgokról...

Mert tudjuk... hogy kellene... mind tudjuk... és ez mintha elég is lenne...

Nem értünk semmit... képtelenek vagyunk... és gyávák...

Félre vagyunk vezetve... el vagyunk veszve... ma már azt se tudja az ember... hogy hol kezdődik ő és hol végződnek a többiek...

Max azt tehetjük, hogy a munkánkat jól végezzük és a kapcsolatainkban őszinték vagyunk... semmi egyebet...

Ez nem igaz!

Hát nem... rám ez sem igaz... bár sokáig azt hittem... és hogy a többi jön utána...

Mi?

A dolgok megértése... úgy igazán...

És?

Nem jött.

Nem a dolgok őszinte vitele... vagy mit mondtál... nem a kapcsolataink jó volta... hanem a megértés az ami emberré tesz... megtenni, amit kell... megvédeni, aki rá szorul... azt az állatok is tudják... de megérteni... és elfogadni, ha nem úgy történnek a dolgok... csak mi tudunk...

De... miért ilyen nehéz?

Talán pont mert csak mi vagyunk rá képesek... nincs rá példa az állatok közt... nem volt kitől tanulni...

A LÁNY zavarba ejtően bámulja a FÉRFIT. Furcsán mosolyogva, mint aki tud valamit.

Erről jut eszembe... le akarsz feküdni velem?

Már megint evvel jössz?

Akarsz kefélni vagy nem?

Eszembe se jutott.

Mert nem tetszem?

Mi van... mit forszírozod ezt...? Te kefélni akarsz??

Jó... nem vagyok szép... de csúnya se... és fiatal vagyok és izmos... akkor is ha van egy két rubens-i terület rajtam... de azokat az idősebb férfiak általában igencsak karmolják...

„Karmolják”?

Régies... tudom... tőlük szoptam... vagyis hát... érted? De ha azt mondom, hogy csipázzák... azt meg se érted...

De megértem... amúgy én is csipázom...

Mit?

Hát a rubensi... vagy milyen részeket... de...

De?

Majd később feldolgozom...

Ezt úgy érted...

Saját hatáskörben... most élvezem ezt... ami van... szóval nem igen jutott eszembe...

Legalább tudom, hogy jó okból maradtál velem...

Elmondok neked valamit. Egy visszatérő álmomat...

De aztán... megyünk?

Hova?

A galériába.

Megyünk... szóval... nyilván arról jutott eszembe... az álom... egy híres művész készít egy szobrot... egy csőszzerű, hatalmas oszlopot... de... egy várandósat... a közepén egy kiálló... valóban hasszerű fényes domborulattal és... „Szép új világ”-nak nevezi! A művet egy domb tetejére helyezik... már nagyon messziről is jól látható... körös-körül a hullámzó, zöld táj... néhány fa és bokor... de többnyire csak fű... buja, kövér, élénk zöld fű mindenhol... a látvány lenyűgöző... és ahogy nézem, elbutult döbbenettel... valahonnan felhangzik egy nagyon finom... szelíd... éteri zene... mintha a földből jönne... valahonnan a szobor körül... ami aztán így áll hetekig... talán hónapokig is... uralva a dombtetőt, fenségesen, fényes hasával... szelíden kidomborodó köldökével a lágy ritmusú, lankás táj felett... míg aztán egy este... egy tomboló, őrült viharban... egy villám bele nem csap... és ketté nem szakítja. Másnap reggel – egy tündöklő, napos, csillogó reggel - mindenki meglepetésére... egy másik... egy új, elbűvölő, sudár oszlop látható a kettétört régi mellett... kisebb is, vékonyabb is mint az volt... bár nagyon hasonlít rá... és kecsesen nyújtózik a ragyogó kék ég felé... ahogy várható is... először mindenki meghökkenve, meghatódva nézi az „újszülöttet”, majd hol tisztelettel sustorogva, hol vitázva okoskodva tárgyalja fennhangon a mindenféle elképzelhető és elképzelhetetlen okokat és magyarázatokat... jó néhány napig... míg aztán a zűrzavaros, hangos vásári hangulatot hamarosan egyfajta ájtatos csend váltja fel... és nem több, mint néhány hét alatt... zarándoklat indul a helyre... egyre nagyobb csoportok jönnek... és egyre több... csak, hogy lássák az oszlopokat... a régi... ketté hasadtat és az újat... a fiatait... és az emberek imádkozni kezdenek hozzájuk... pillanatok alatt kultusz alakul köréjük... aztán megjelennek a tudósok is... hogy megvizsgálják őket de az oszlopok - bár ránézésre márványnak tűnnek - nem engednek semmiféle beavatkozásnak... ismeretlen anyaguk olyan kemény... hogy semmilyen módszerrel, semmilyen eszközzel nem lehetséges mintát venni belőle... semmi nem képes a testükbe hatolni... így aztán egy reggel katonák jönnek... hatalmas körben lezárják az egész területet az oszlopok körül... és megpróbálják felrobbantani azokat... de az se sikerül... bár a robbantás hatalmas pusztítást végez a tájban... szóval az oszlopok ott állnak azóta is a zöld, hullámzó dombok között... a szélfútt kövér fűben... s a földből továbbra is sugárzik az éteri zene... mármint álomban...

Ennyi?

Ennyi... majdnem... nem egy nagy poén... tudom...

De szép!

Igen! A robbantás után... valamiért... szinte rögtön elmaradtak a látogatók... először a kíváncsiskodók... aztán az imádkozók is... erre még emlékszem... most is előttem van a szobor... mármint mindkettő... a hegytetőn... a gyönyörű táj felett... elhagyatottan... de ezen a ponton mindig felébredek...

Úgy hangzik, mint azok a dolgok, amik nyilvánvalóan valami nagyon fontosat jelentenek, de senki nem tudja pontosan, hogy mit is...

És ha egyszer mégis megvan a megfejtés... rájövünk, hogy milyen egyszerű volt, milyen kézzel fekvő.

Neked megvan?

A FÉRFI elcsendesedik, elérzékenyül.

Dehogy... azt hiszem... azért is akartam elmondani...

Én nem igen emlékszem az álmaimra...

A NŐ elharapja mondandóját. Valamiért, nem akarja folytatni.

A FÉRFI lép be ismét, egy nem várt irányból.

És te... egyébként... szóval te...

Hogy lefeküdnék-e veled? (elgondolkodik) Gondolom, nem az a típus vagy, aki könnyen megosztja az álmait...

Hát nem.

Szóval jelent valamit...

Hogy elmondtam...?

Hogy elmondtad.

Persze.

De visszatérve a kérdésedhez...

Nem fontos... nem az a fontos...

Szerintem se.

Úgy értem, hogy...

Ez a fontos... ahogy te is mondtad...

A LÁNY elneveti magát. Aztán a FÉRFI is.

Ha velem jössz a kiállításra ...

Jövök.

Akkor csinálnod kell valamit avval a csomóval! Milyen csomóval?

A sálád ratyi csomójával!

Ne kezdjük újra, kérlek!!!

Nem kezdek semmit újra... de csinálj vele valamit...! Kínos!

És még csak nem is járunk... nem hiszem el! Mégis... mit csináljak vele?

Bármit!

Bármi jó... kivéve ez?

Kb. Ez ratyi... ha ismered a terminológiát. Rosszabb, mint divatos. Honnan jön ez az eszement marhaság egyébként... mégcsak nem is divatos már... időt takarít meg... vagy fiatalos... vagy mi?

Sosem gondolkoztam rajta!

Nem mondd, hogy véletlenül alakult így! Egy kibaszott hurok?? Amit csak úgy fellasszózol és kész?

Könyörtelen egy csaj vagy...!!! És rajtad mi van, baszd meg... ez hogy alakult ki?!

Anyám régi pólója... csak azért nem Che Guevara-s mert akkor még élt... nem hős volt... a bakancsot meg az utcán találtam... kb. öt éve...

Te már öt éve is kinn mászkáltál az utcán? Mi vagy te... árva?

Nem vagyok árva és hagyd már a koromat...

Igen szemrevaló egy darab... mármint a bakancs...

A pulóverben... apám emigrált, mikor megszülettem... gondolom nem bírta a feszkót ...

Hogy-hogy rajtad van?

Visszajött... benne... négy évvel ezelőtt...

És...?

Azóta együtt vagyunk...

Apáddal?

Meg a pulóverrel is...

Vagyis ez akkor legalább...

Huszonhat éves... a szoknyát egy függönyből csináltam... ami a születésemtől fogva a szobámban lógott... sok-sok évig... nagyon szerettem... a zoknimat a nagyanyám kötötte... mármint nem nekem... hanem... anyunak... mikor még tinédzser volt...

Hát mit mondjak... ahhoz képest remekül nézel ki... és a „kabi”...?

A kabát? Na az... hosszú...

Van időnk, nem?

Van... húsz éves se voltam még... mikor a szomszédunk, egy idős asszony... Klára néni, kilencvenöt is elmúlt már... rákos lett... tüdőrákos... már előtte is nagyjából ágyhoz kötött volt... de attól kezdve igazán segítségre szorult... nem volt senkije... szóval én vigyáztam rá... nagyon sok időt töltöttem vele... szinte minden szabad percemet... mert szerettem... ő akart fizetni, de képtelen lettem volna tőle pénzt elfogadni... sokszor anyu is besegített... de általában én voltam vele... csak én... kettesben... rengeteget beszélgettünk... persze leginkább ő... én meg hallgattam a történeteit... az életéről... a házasságáról... az utazásairól... beutazták a világot a férjével... gyerekük nem volt... sokszor olvastam neki... egyszer... már a vége felé... hol éber volt... hol visszacsúszott ebbe a kómaszerű állapotba... végig mesélte egy teljes – több mint hetven évvel korábbi - olaszországi útjukat... északról le egészen Szicíliáig... csukott szemmel... mintha ismét látta volna az egészet...

halk, monoton hangon beszélt... élesen emlékezve minden egyes falu és város nevére... beszélt a népviseletekről... akkor még sok helyen viseltek tradicionális cuccokat az olaszok... a zenéikről... a festett szicíliai lovaskocsokról... mindenről... és mesélt a könyvekről, amiket olvasott... hihetetlen volt a memóriája... hatalmas szenvedéllyel beszélt a művészetekről... arról, hogy nem a méhek kipusztulása fenyegeti igazán az emberiséget... hanem a „magas” művészetek... elsatnyulása... lassú, de biztos halála... a lelkünk halála... a vígaszunk... az érzelmeink fonnyadása, ahogy mondta... aztán egy nap... sokkal jobban volt mint bármikor korábban... fel is kelt, ami vagy másfél hónapja nem fordult már elő... ittunk egy kis bort is... még én adtam neki ajándékba a születésnapján... valami édes szar Tokajit... amihez különben nem nyúlnék... de ő azt szerette... és hát akkor... vele... nekem is jól esett... és egyszer csak megfogta a kezemet... átvitt a vendégszobába... soha nem voltam ott azelőtt... és azt mondta, hogy válasszak magamnak valamit... bármit... mert szeretne nekem ajándékot adni... ha már pénzt nem fogadok el... a szoba tele volt porcelánnal... régi képekkel, tárgyakkal... ékszerekkel... szóval... azt mondta, hogy mindketten tudjuk, hogy már nem sok van neki hátra... és ezért szeretné, ha én kiválasztanék valamit... ami a halála után... emlékeztetni fog rá... én nagyon nagy zavarban voltam... annyira sajnáltam... őt is... magamat is... nem tudtam viselkedni... nem tudtam mit mondani abban a pillanatban... nem mertem visszautasítani... meg csábított is az ajánlat... teljesen tanácstalan voltam... sírva fakadtam... de ő nem engedett... türelmesen állt mellettem... gyenge volt... nagyon gyenge... dülöngélt... imbolygott... olyan volt, mint egy kiszáradt öreg fa... vagyis... valahogy mégis inkább... legalábbis is pillanatokra... mint egy fiatal... törékeny... szélben hajlongó... fogta a karomat... kapaszkodott belém és várt... várta, hogy döntsek... így aztán végül erre a kabátra mutattam... ott feküdt néhány méterre tőlünk... női kabát volt... elég öreges... nem is tetszett... de gondoltam az övé volt... hát legyen ez... bár sosem láttam rajta korábban... igazából csak véget akartam vetni a kínos jelenetnek... el akartam szabadulni tőle... a fogásából... mert úgy tartott... mint őt a halál... végig erre gondoltam... „talán ez a kabát”... mondtam... „ha komolyan tetszik gondolni”... megkönnyebbült... és azt kérdezte... „fogod viselni?”... „fogom” válaszoltam... és arra gondoltam, hogy majd kicserélem rajta a gombokat... meg a bélését... de persze, hogy viselni fogom... hisz az övé volt... meg ajándék...”fogom, tetszik... persze, hogy fogom”, mondtam ismét, ő meg kifejezetten jókedvre derülve azt mondta, hogy „akkor a tiéd... vigyed...” „Most?” kérdeztem, hisz nem is terveztem még hogy magára hagyom... hogy hazamegyek... „persze... miért is ne most?” válaszolta, „kicserélheted rajta a gombokat... meg a bélést is talán... szakadt is, meg régimódi is... és aztán viseld egészséggel!” folytatta, mint aki belelátott a gondolataimba... „örülök, hogy ezt választottad, jól áll majd rajtad!”... visszakísértem a hálóba... addigra már nagyon gyenge volt... visszasegítettem az ágyba... megöleltem... és hazamentem... Soha többet nem láttam... élve... nem sokkal később halhatott meg... mert mikor három óra múlva vittem neki egy kis húslevest... már nagyon hideg volt a keze... és merev...

A LÁNY csendben sírni kezd.

A FÉRFI-nak se igen megy a megszólalás. Nagy sokára szedi csak össze magát.

És azóta viseled...?

Igen... mármint télen...

Kicserélted a gombokat...?

Persze... ezeket egy színház kukájában találtam... egy kicsit korábban... a kidobott régi jelmezek egyikén... a bélést is kicseréltem... utáltam az eredetit... valami virágos szar volt... tiszta műanyag... szóval, lebontottam az egészet... és... találtam benne egy levelet... a bélésben... egy nekem címzett levelet...

Tudta, hogy ezt fogod választani?

Úgy tűnik... de nem ez a vége a storynak... egy csekk volt a borítékban.

Egy „csekk”... úgy érted pénz?

Igen. Egy nevemre szóló csekk... valami amerikai banké...

Fantasztikus! És mennyi? Ha kérdezhetem...

Vettünk belőle egy házat... egyebek mellett... annyi...

Jézus...

És még vagy négyszázötvenezer euro maradt... valakitől... akit szegénynek hittünk... voltak értékei... még a szüleitől... valaha jómódú család lehetett... de pénze soha nem volt... legalábbis mióta mi ismertük... én, mondjuk egész életemben... igaz... azóta semmire nem költött... már régóta egyedül élt... nem ment sehova... csak olvasott... zenét hallgatott...

Négyszázötvenezer maradt??

Igen. Meg a ház... az is lehetett vagy annyi... nem tudom... anyu intézte...

Szóval, akkor te nem vagy...

Szegény? Nem. Először is azóta nem vásároltam egyetlen ruhadarabot se... se én se anyám...

Hogy hogy?

Miután Klára meghalt... nekem Klára néni volt persze... de ma már Klára... jött néhány távoli rokon... és mindenét kidobálták... mi meg mindent összegyűjtöttünk a kukákból...

Még jó... én is azt tettem volna a bélésben talált lóvé után...te jó Isten!!

Nem azért... ne legyél már hülye... képek...levelek... kiló számra... még az általa küldöttekről is volt mindig piszkozata... meg csinált kópiákat... indigó papírral vagy hogy hívják... az a kék szar amit a lapok közé tettek másolásra... meg a naplói... az útinaplói... minden egyes útjáról... meg jegyzetek minden operáról... színházi előadásról és filmről amit valaha látott... minden könyvről... kiállításról... múzeumról... minden brosúrát megtartott... még a belépőjegyeket is... a negyvenes évektől kezdődően... és még mindig megvan mindene... mert összegyűjtöttük... azt nézegetjük... olvassuk anyuval ma is...

Mit... a leveleit, meg a naplóit?

Azokat is. Igen. Először is, senki nem olvassa őket... ha mi se tennénk... olyan lenne... mintha létre se jöttek volna... mintha Klára sose élt volna... másodszor meg... rengeteget tanultunk belőlük... megváltoztatták az életünket.

Hogy-hogy?

Ő tényleg egy különleges ember volt... nem erről a világról... és nem erre a világra való... Olyan őszintén és olyan mélyen volt jó... amit soha máskor nem tapasztaltam... és tudott valamit... amit senki...

Mit...?

Az életről... mi igazából nem is ismertük őt korábban... csak azóta, hogy ápoltam... hogy segítettem neki... de mióta meghalt... mióta a dolgait olvassuk... nézegetjük... mintha megértettünk volna valamit, ami fontos volt számára... és azt is... ami nem volt az... s valahogy ez az ő tudása... átragadt ránk... és akkor... és ez is része az egésznek... annak a korszaknak... apám hazajött... talán két évvel Klára halála után...

Része volt... minek?

Tulajdonképpen semminek... és mindennek... a visszatérésének nincs köze Klarához... de annak ahogy fogadtuk őt... nagyon is volt...!

Egyszerűen visszajött?

Kapcsolatban voltunk vele... vagyis ő velünk... ha nem is rendszeresen... mindig küldött egy kis pénzt... nem sokat, de az is segített... de megköszönni se tudtuk soha... nem volt meg a címe...

Nem tudtátok, hogy visszajön?

Persze, hogy nem. Az összes, amit mondott... vagyis írt... mert sosem beszéltünk vele... sose hívott fel vagy ilyesmi... hogy addig marad... míg rá nem jön... míg meg nem érti a lényegét...

Mit?

Azt nem tudom... gondolom... hogy mi a lényege annak, ha mindent és mindenkit elhagyunk... valamiért... amit soha meg nem találunk...

Vagy ha váratlanul mégis visszatérünk...

Vagy ha csak úgy vagyunk...

És anyád visszavette...

Igen... apa... egyszer csak ott állt az ajtóban, ugyanazzal a műbőr tatyóval... ilyen vállra akasztható népies tarsolyszerű űs-ciki cucc... és ugyanabban a pulóverben... amiben kiment... ebben...

És?

Ott állt és azt mondta, hogy... megtalálta...

Ott az ajtóban?

Hát nem ott találta... de ott mondta... igen!

De hogy? Sírva... mosolyogva... zavarban... vagy hogy?

Egyszerűen... kicsit meghatva... kicsit zavarban... de mosolyogva. Anyu állt elől... én mögötte voltam... nem láttam rendesen... de erre emlékszem... nem is kellett többet mondania...

Oké... megtalálta... de mit...?

Hát a „boldogság kibaszott kék madarát!!!” mit tudom én... azt nem mondta... de nem is kellett... azt valahogy

mindnyájan alapként kezeltük... és kezeljük ma is... mint valamit, amit mindannyian értünk... pedig... szerintem egyikünknek sincs fingja se...

És mit csináltatok?

Elővettem egy másik tányért, és leültünk a konyhában... épp vacsorához készültünk.

Te nem is ismerted őt...

Nem... csak hallottam róla... és nem a legjobbakat...

Fotótok volt róla?

A LÁNY nevet.

Dehogysis! De rögtön tudtam, hogy ki az... abból, ahogy anyu reagált... a teste... ahogy megfeszült az első pillanatban... aztán meg ahogy ellágyult... ahogy megfogta az ajtófélfát... és ahogy csend lett...

Egyszerűen hangzik.

A dolgok sokszor egyszerűek.

Mégis... szinte hihetetlen...

De igaz.

Mert „megértette... a lényeg!”

Inkább... mert mi értettünk meg valamit... Klárától... főleg...

De mit... tényleg mi az Isten ez a „lényeg”?

Nem tudom... valaha tudtam... talán... mert hiányzott... de mióta megvan... nem tudom...

Nézd... a kutyák visszajöttek!

El se mentek... a sunyi dögök... jó... fogom a lufit!!! Pipi ... Jester... gyere ide Eszti ...

Te ismered őket?

Persze, ők voltak itt korábban ...

Azt tudom! De hogy már be voltatok mutatva egymásnak... azt nem mondtad...

Azt hittem tudtad...

Honnan tudtam volna? Még mi se voltunk...

Bemutatva?

Bemutatva!

Bocs... ez igaz!!

Nem furcsa, hogy senki más nincs a parkban...?

A LÁNY nem figyel rá. Nem válaszol.

De legalább ti itt vagytok... ugye srácok... de gyönyörűek vagytok... és milyen boldogok!!

Add ide a kamerád... kérlek ...

Már megint?

Jól néztek ki!

És átadja a kamerát.

Egyébként meg ez az, amit szeretsz... nem?

Mi?

Hát, hogy nincs senki a környéken.

Nem is panaszkodtam... de furcsa. Mert ritka.

De nem is igaz... nem vagyunk egyedül...

Hogy hogy?

Ott... a nagy fa mellett... a padon. „Zoom”-olj rá...!

Azt hittem, hogy egy szobor...

A LÁNY visszafordul a kutyákhoz.

Na... ennyi volt srácok... jól van... futás haza... és vigyétek el a szeretetünket a tieitekhez!

Úgy van! Kézcsók... apátokat ölelem!!

Nem is ismered!

A FÉRFI most éppen csak a saját viccére van kihegyezve. Nem reagál.

Zavarban vagyok... meg összekuszálva...

Majd letisztulsz... ne izgulj!

Mi volt ez... mi ez az egész?

Imádom a kutyákat... minden állatot... de a kutyákat különösen...

A LÁNY tudatosan elérte, a FÉRFI-nak meg nincs kedve tovább nyomatni a dolgot.

Jó volt látni téged velük...

Megyünk...?

Persze. Hol van?

Mi?

A kiállítás!

Ja... közvetlenül a fák mögött... látod... az utcai lámpát?

Igen.

Az az épület... odatalálsz.

„Odatalálok?”

Én visszamegyek előbb a túlsó oldalra... most jók a fények... csinálok egy-két felvételt...

Nem megyek egyedül!

Egy perc és ott leszek.

Most akarsz fotózni?

Én fényképeket csinálok... nem fotókat... és most jók a fények! Ahogy a nap eléri a fákat... ott ... látod?

Veled megyek...

Ne legyél nevetséges... elviszem a lufit... ha az vigasztal...

Egy kicsit...

És ne félj... ha lesznek ott mások is...

Nem azt mondtad, hogy...?

De... de ha mégis...

Tényleg nincs erre szükségem...!

Akkor menj haza... senki nem kényszerít...!!! Na... megyek... mielőtt a kurva nap végképp lemegy...

A KIÁLLÍTÁSON

Szeplőtelen, fehér falak. Rajtuk fekete-fehér képek. Azokon meg mindenféle korú és viseletű emberek, mindkét nemből, mindenféle környezetben és helyzetben.

A helyiség teljesen üres, nem számítva az idős TEREMŐR HÖLGY-et, aki békésen alszik a sarokban, hatvanas évekből származó kagylófotelében.

Középen hosszú, fehérrel terített elegáns asztal. Rajta vizes és boros kristály kancsók, poharak, sajttálak édes és sós sütemények.

A FÉRFI lép a térbe. Ugyanabban a pillanatban – de már egy belső szobából – megérkezik a LÁNY is.

Nem hiszem el!

Mit?

Több mint fél óráig vártam rád a ház előtt!

Én nem hiszem el!! Miért nem jöttél be?

Gondoltam, jobb, ha...

Én egyébként többet vártam rád itt, csak mondom!

De hogy kerültél be??

Az ajtón át, mint mindenki más...

Nincs itt senki...

Te itt vagy!!

Egy bejárat van... és amellett álltam.

Most mit akarsz mondani? Hogy nem vagyok itt... vagy mit?

Nem. Mit nevetsz?

Hogy nem érted! Hogy most sem érted!!

A FÉRFI feladja. Hogy mit, azt persze nem tudja. Nem az első és feltehetően nem az utolsó eset ezen a napon.

Szóval... mit nézünk?

„Pillanatképeket”.

Pillanatképeket?

Ez a neve a kiállításnak...

És?

Különleges pillanatok...

Mint a tieid?

Talán... meglátjuk... és mindegyik alatt ott a története...

Ki a fotós?

Fényképész, baszod... egyébként meg inkább gyűjtő... ő gyűjtötte ezeket Facebook-ról... ismerősöktől... ismerősök ismerőseitől... az egész világból... aztán minden országból kiválasztott egyet-egyet...

Milyen alapon?

Hát amit... relevánsnak talált... gondolom... és formailag izgalmasnak...

Mennyi van?

Százkilencvenöt kép... százkilencvenöt országból... úgy hirdették...

Azt mondtad, ismered a pasast...!

Azt se mondtam, hogy pasas...

Nem?

Ő is fényképész... és nem vagyunk sokan... ismerem... az első kép... az övé... önarckép... abban a pillanatban csinálta, mikor megtudta, hogy meghalt az anyja...

Hogy-hogy?

Épp szelfizni készült... jó, az egy buzi dolog... általában...

Már megint buzizol...

Mondtam... nem úgy „buzi”... szóval a a smart phone-jával... ami persze a buzinál is buzibb dolog... annyira, hogy nincs is rá külön szó... de időnként nincs választási lehetőségünk... szóval épp szelfezésben volt... mögötte a gyönyörű erdő... meg a folyó... nézd a fényeket... mikor csengett a telefonja... a fülében volt az a szar... felvette... meghallotta a hírt... és lőtt...

Elképesztő...

Olvasd el a történetét... a következő pillanatban kiment a reptérre és elutazott... valami... tizennégyezer km-re...

Nem tudta kezelni...

Nem...

Nincs egyetlen nap, hogy ne gondolnék a halálra...

Kiére... másokéra... vagy...?

Is is... de főleg a sajátoméra... a szüleim már rég nem élnek...

És?

Én se tudom kezelni...

Én még fiatal vagyok ehhez...

Ez nem kor kérdése... nincs egyetlen éjszakám se, hogy ne gondolnék erre...

Jó szórakozás lehet veled élni...

Nem is bírták sokan... (szünet) És már tizennégy éves korom óta... akkor kerültem kollégiumba...

Egyházi sulis...?

Igen.

Jó messzire jutottál...

A kollégiumban... villanyváltás után... minden este beszélgettünk még... sokszor órákig... és voltaképpen mindig a halálról... mindig... az egy ilyen korszak volt... cigiztünk a sötét szobában... hatan laktunk együtt az első két évben... valahogy mind gazdag... „úri” gyerekek... véletlenül persze... aztán csak négyen... nyáron az ablakban ültünk... télen a kályhába fűjtük a füstöt... ilyen fafűtéses régi szar volt... hogy ne bűdösítsük be a szobát... meg komoly büntetés járt a cigizésért... és nagyon nagyra voltunk a koraérettségünkkel... nagyon nagyra...

Pontosan tudom mire gondolsz ...

Úgy gondoltuk, hogy értjük az életet... a lényegét... meg hogy csak mi értjük... míg az összes többi bunkó paraszt hortyogva alszik... ma már persze tudom, hogy nyilván ők is ugyanúgy hajnalig dumáltak... és gondolom ugyanerről... cigizve... meg rajtunk... gazdag köcsögökön röhögve... de akárhogy is... nem féltünk a haláltól... akkor tényleg nem...

Én egyáltalán nem gondolok ilyesmikre...

Mondtad.

Illetve máshogy... hogy én leszek az, aki sose hal meg... az első... és egyetlen... sokszor meg úgy érzem már meghaltam... és már túl vagyok mindenem...

Ahogy elhallgatlak... lehet, hogy úgy is van.

Vagyis... mintha soha nem léteztem volna... soha nem vettem volna részt... mintha csak egy ablakon keresztül kukucskálnék be ide... valahonnan... egy másik világból...

És... onnan is látható ez a sok idióta...?

Igen... mint gyerekek... játszanak... tényleg, mintha álmodnék... erről az egésztől... és benne magamról...

Vannak napok... amikor minden a halálra emlékeztet... bármibe vagy bárkibe ütközök... vagy bármi történik is velem... az a halálról szól...

A LÁNY hirtelen rámutat az egyik fotóra.

Rám az újszülött babák vannak ilyen hatással... megsiratnak... minden alkalommal megsiratnak... amin persze, aki látja megghatódik... mert nem tudja... hogy én az elmúlást látom bennük... nem az életet...

Ez is egy ilyen nap... nézd... hajóroncs Boa Vista-n.

Elcsendesednek. Átadják magukat a képek egyre erősödő hatásának.

Halcsontváz... egy jemeni bazárban...

Izrael-i tengerpart... bikinis lányok géppuskával... a legszomorúbb történet...

És a legigazságtalanabb...

Szelfiző idioták az Eiffel-toronnyal...

És a Taj Mahal ...

A sidney-i opera ...

Dogon föld... az hol van?

Maliban...

Te jó Isten... honnan tudod?

Voltam ott.

Nézd ezeket a szerencsétlen gyerekeket... ahogy a Rolls Royce-t bámulják...

Egyiptom...

Egy kis étterem Velencében...

Ezek nagy részét én simán töröltem volna...

Nem tetszenek?

De... nagyon is... pont ez a meglepő...

A mindennapi... a közönséges... az őszinteség teszi őket igaz képekké...

A pasas szeme... aki összegyűjtötte őket... nem semmi ...

Igen. A "fotósok" maguk... mert gondolom azok voltak... nyilván nem is tudták mit csináltak...

Hát nem fényképészek voltak... az biztos...

Érted már... látom!

Soha nem néztem így az életet... nem így néztem...

Megvakítva és megsüketítve élünk... megfosztva az érzékszerveinktől... és az agyunktól... elhitették velünk, hogy mindent tudunk, mindent tudhatunk... pedig voltaképpen semmit... már gondolkodni is képtelenek vagyunk... és állandó keresésben vagyunk... keresünk valami olyasmit... ami nem is létezik...

És elmegyünk amellett, ami viszont van.

Pontosan.

Minden mozdulat, minden hang, minden szín jelent valamit...

A létezés finom jelzései...

Ahogy a te képeiden is...

Igen. Csak figyelni kell rájuk...

Megtalálni a valódi jelentést a nyilvánvaló... a látszólagos mögött... fantasztikus ez az egész... és a történetek?

Skype-olt mindenki velünk... interjút készített velük... hallgatta a sztorijaikat... az álmaikat... az emlékeiket... aztán leírta, amit érdekesnek talált...

A FÉRFI elfordulva a képektől az asztalhoz lép.

Egy kis bort... vagy valamit? Remek a felhozatal... és nincs itt senki...!

Mondtam. Mert jó az anyag! Az ellen még az ingyen kaja sem elég erős csábítás!

Nagyszerű kék sajt...!

Miért szolgálnak fel mindig fehér bort a sajttal ...?

Megvan az oka! Amúgy, egy falat csípős Blue d'Auvergne mint ez... unorthodox... de remek kombináció a Jordan Chardonnay-val... évjárattól függően, persze!

Na, ja!

A LÁNY – bár fogalma sincs arról, hogy mit beszél a FÉRFI -, tölt mindkettőjüknek. Vagy éppen azért. Jócskán rálöttyintve az asztalra is.

Na... lépünk... mielőtt az öregasszony felébred...

Ijedten hátrafordul. A vagy százéves TEREMŐR vagy már halott, vagy mélyen alszik. Nem mozdul.

Miért?

Leöntöttem az asztalt ...

Na... ez az igazi ok...!

A fehér borra?

A fehér borra.

Isznak, falatoznak.

Lenyűgöző... de mitől művészet?

Számít, hogy minek hívod? Lényeket közvetít... amit egyébként nem veszel észre, vagy elkerülsz... eszközökkel melyek igazából nincsenek is a való életben... és úgy, hogy hat rád... ha hagyod...

"Nincsenek is a való életben"?

Nincsenek... vagyis vannak, de csak, hogy reflektáljanak a valóságra... mégse így használjuk őket...

Hanem hamisításra... a valóság torzítására...

Pontosan!

Csodálatos... és milyen nyomorult!

Láthatom a képet?

A képedet?

Amit rólad csináltam... és kapsold már ki azt a szart ...

A telefont?? Nem is csengett!

De állandóan zizeg... zümmög... vibrál... matat... kurvára zavaró...

Bocs, lassan abba a korba kerülök... mikor már nem udvarias dolog emberek közé menni...

Ezt, hogy érted?

Apám mondta, hogy ha már üvöltve beszélsz, lelassulva jársz, ha minden testnyílásod ereszt és már a saját kibaszott telefonodat se hallod... akkor jobb, ha otthon maradsz.

Sajnálom, hogy bekérdeztem ... „eresztenek?” ... Jézus ereje!!!

Még nem vagyok ott... az a haladó szint...

Mondja a FÉRFI, s közben keresi a képet. Zsebről zsebre. Aztán újra. Kapkodva. Az meg mintha bújócskázna vele, sokáig ellenáll. Már majdnem feladja.

Itt van!

Igen, ez jó! Szerencsés voltam...

Erős... nagyon erős... itt lenne a helye... a falon... nem is akarom látni...

Elteszem én!

Add csak vissza! A léggömb...?

Egy székhez kötöttem. Oda nézz! Egy újabb alvó néninek álcázott kommandós.

Igaz. A szomszéd szobában is van egy IDŐS HÖLGY. Ő is a sarokban ül egy kagylófotelben és ő is szundikál, félrebillent fejjel. Vagy ő is halott. Minden esetre mozdulatlan.

De széke támlájához kötve ott a léggömb, ernyedtt állapotban, csak centikre lebegve a nő felett.

Mindjárt a fején landol...

Nem fog!

A LÁNY csendben a székhez lép, leoldja a léggömböt és felfújja. Az ismét felemelkedik, energikusan koppan a mennyezeten majd megnyugszik, magasan az IDŐS HÖLGY felett.

Te jó Isten!! Mi van a tüdődben, hélium?

Jó trükk, nem igaz?

Trükk?? Erre innom kell. Te?

Csak egy kicsit! Általában nem iszom!

Ezt te „általában-nak” hívod?!

Mit?

Ezt az egészet... mióta együtt vagyunk!

Nem... csak úgy mondtam... persze hogy nem...!

Próbálok felébredni ...

Olyan szörnyű?

Olyan furcsa. Mintha meghaltam volna mikor kiléptem az irodából... minden más... ismeretlen...

Na... még egy halott!! Lehet, hogy nem is én álmodlak téged... hanem te engem?

Komolyan... és félek... bármikor felébredhetek... gondolom... és nem tudom, hogy akarok-e ...

Oda nézz! A hátad mögött!!

Hogy örül az öreg a léggömbnek...

Szerintem nem ő kapja... hanem adja...

Gondolod, hogy az is piros?

Ki tudja?

Te, ez az az öregúr!!

Melyik?

Hát aki neked adta a lufit...

Dehogyan... ez rég halott... olvasd el a történetét...!

A FÉRFI belemerül a szövegbe.

Aztán mire elérzékenyedve visszafordul, a LÁNY már nincs ott.

Csodálkozva kutat utána, szobából szobába óvakodva, mindig ügyelve a szunnyadó TEREMŐR MATRÓNÁK álmára. Ahogy kiderül, van belőlük vagy öt. És mind tökéletesen egyforma. És mind alszik egyen-kagylófotelében.

A KÁVÉHÁZBAN

A FÉRFI lép be. A helyiség teljesen üres, kivéve egyetlen asztalt. Annál a LÁNY ül, mosolyogva.

Nem hiszem el!

Mondjál már valami mást is!

Hogy a faszba kerülsz ide??

Na, ezt szeretem!!! Kezdesz feloldódni! Meg a helyet is! Azért!

Azért mi?

Azért vagyok itt... azt kérdezted, nem?

Hol voltál?

Itt... vártam rád!

Szó se volt arról, hogy itt találkozunk! Akkor is... tényleg nem volt?

Nem. Egyszerűen eltűntél... néztem a képet a halott öreggel...

Ja... tényleg. Akkor, hogy kerülsz ide?

Éhes lettem... és gondoltam, kipróbálom...

Igazad volt... a legjobb sütemények, amit valaha ettél!

És békés... nyugodt helynek látszik...

Jó napod van, nem? Sehol senki...

Tán kicsit túl nyugodt is... inkább halott...

Nem igazán. Van egy pincérnő is... ha lassan is... de mozog...

A galéria nem volt semmi... mondjuk... minden szobára jutott egy halott nő...

Aludtak...

Nem vennék rá mérget... plusz a mosolygós halott öreg a képen... te jó Isten!

A piros lufival?

Mondtam, hogy piros... nem?

Persze, hogy az. Bár fekete-fehér volt...

Mi?

Hát a kép.

És az öreg is ugyanaz volt...

Nem tudom...

Kísérteties, az egész...

Mi kísérteties van a halálban? Egyértelmű és világos!!

Nem az...

Az élet kísérteties... sose tudod mire számíts...

Nem csak a halálról beszélek...nem csak arról...

Hanem... erről az egészből?

Nem csodálkoznék, ha a te fotód lett volna...

Az én fényképem...? Az öreg... a lufival?

Hozzájuk lép a PINCÉRNŐ.

Mit hozhatok?

Egy vizet kérnék... menteset.

Enni valamit?

És egyet... abból a földicseresznyés sajttortából...

Gluténmenteset vagy normálisat?

Lehet a normális....

Melegítve... vagy hidegen?

Melegítve, köszönöm.

Rendes tejszínnel... vagy növényivel?

Rendes tejszínnel... kérném.

És önnek, uram?

Jó választás... a „földicseresznyés!”... nem tudom mi az... de jól néz ki... én is kérnék abból... mondjuk... hármat...

A LÁNY mosolyogva, de értetlen arccal közbeszól.

Hármat?

Kicsik... és éhes vagyok.

Dehát még nem is ettél ilyen...

Most fogok...

És mi van, ha szar?

A PINCÉRNŐ is a közbeszólás határára sodródik, de lenyeli bármi is akart az lenni.

Bízom az ízlésedben...

Szóval három süti...?

Kérdi a PINCÉRNŐ negédeskedve.

Igen.

Melegíthetem őket, uram?

Persze... és gluténmentesek legyenek...növényi tejszínnel...

A LÁNY nem bírja tovább.

De tényleg, mi van, ha nem ízlik?

Max megmarad... nem?

Esetleg... valamit inni, uram?

Ja, igen... egy sört kérek... csapoltat!

Érdemes megnézni az ajánlatunkat ...

Egy Pilsner-t... gondolom az van...

Van, uram.

Hidegen... vagy szobahőmérsékleten?

Hidegen kérem! (a lány felé fordul) Hol tartottunk?

Az öregről beszéltél a fényképen... a lufival...

A FÉRFI elbizonytalanodik.

Milyen öregről...? Nem emlékszem.

Nem érdekes. Esküszöm... már pilótavizsga kell egy kurva rendeléshez is... ezek a kérdések...!

Tényleg nem emlékszem... milyen fényképen?

Nem számít... mondom! (szünet) De érdemes lenne már felébredni... ebből az álomból...nem?

A FÉRFI teljesen elveszett, de próbál úgy viselkedni, mint aki megvan.

Ja... az álom... Tényleg olyan, mintha már meghaltam volna... csak... nem hiszem... nem merem elhinni...

Bármilyen legyen... nem vagy halott... azok nem esznek sütit...

Én se eszek...

Még nem... de nem is rendelnek... hármát meg végképp nem...!

Éhes vagyok... nem mondtam...?

És nem is éhesek...

A FÉRFI mintha most ébredne.

Tényleg furcsán érzem magam...

Mi a baj?

A gyomrom... vagy a szívem... nem az első eset... majd elmúlik... mennyi az idő?

3:47!

Honnan tudod?

Tudom.

A FÉRFI huncut arckifejezéssel körülnéz, nyújtogatja a nyakát faliórát keresve, aztán mert nem talál, elkomorodik.

A PINCÉRNŐ érkezik és leteszi a rendelést.

Köszönjük!

Egészségükre.

Bekapcsolhatom a telefont?

Be. De csak nem azt akarod mondani, hogy a szemednek jobban hiszel, mint nekem??

Nevetnek. A FÉRFI ellenőrzi az időt. Aztán már nem nevet.

Hát... ha eddig úgy is volt... már nem úgy van... pontosan 3:47!

Ne mondd, hogy „nem hiszed el!”

Nem mondom. Szóval, még mindig van több mint egy órád...

Nagyszerű... elkezdted olvasni a gondolataimat!!

Mi?

5-re kell az állomáson lennem!

Tudom. Ezért mondtam.

De én sose mondtam.

De mondtad... nem hülyíts már meg teljesen!

Komolyan mondom...

A feldolgozáshoz most hosszabb idő kell, mint általában. Aztán mégse sikerül. Ott marad a levegőben.

Egyébként... hova utazol?

Messzire.

És ezt mondd majd, akkor is, mikor a jegyet veszed?

Úgyse ismernéd...

Max megguglizom...!

Ezzel a szóval csínján kell bánni... mondtam... van egy új generáció... aminek egészen mást jelent...

És ha az eredeti gugglizásra utal, akkor mit használ az új generáció?

Az már rég nincs... csak belemondod a telódba és annyi! Gyere velem az állomásra... megvesszük a jegyet... és akkor tudni fogod...

Mit?

Hát, hogy hova megyek!

Nem kizárt, hogy pontosan ezt teszem majd.

És meg is ölelsz... adsz egy puszit is... meg integetsz is majd a vonat után...?

Nem kizárt.

Remek!

A FÉRFI – már beburkolta mindhárom süteményét - a pult mögött álló PINCÉRNŐ-höz fordul.

Lesz még egy ilyen földicseresznyésem... vagy mi az!

Igenis!

Torkosság!!

Nagyon jó!

Tudom. Torkosság!!!

Milyen kenetteljes duma ez... te hívó is vagy?!

Az vagyok... és?

Ne mondd, hogy ez nem egy keresztényi kifejezés...!?

A torkosság? Persze hogy az! Meg egy undorító kapitalista gyakorlat!

Hol volt akkor a kapitalizmus??

Sehol... de ez nem is az egyetlen félreolvasata a kereszténységnek!!

Micsoda egy irritáló nő vagy... esküszöm...!!!?

Eszel, mint egy disznó... és én vagyok irritáló?

Senkit sem zavarok...

Nem igaz!! Üzenetet közvetítesz... nekem... a pincérnek... sőt, magadnak is... hogy ez így rendben van. Hogy normális. Pedig nem az.

A FÉRFI ismét a PINCÉRNŐ-höz fordul.

Bocsi... szternózd le a sütit... csak egy mentes vizet kérek... tele vagyok!

És te miért tegezed a pincért?

Tegeztem?

Tegezted. (szünet) Meglepő nem? Egy ateista is tud „halálos bűnt” elkövetni, ha nagyon akar! Különösen, ha kapitalista!

A fogyasztóiságot ismerem... az megvan... de ne gyere nekem a vallásoddal!

Azzal te jöttél fel...!

Amúgy honnan veszed?

Mit?

Hogy ateista vagyok.

Azt hittem, te...

Soha nem mondtam, nem is merném ...

Nem mernéd?

Nem... biztos, ami biztos!

Nagyon kis sunyi vagy!!!

Hagyjuk ezt a marhaságot... nincs már sok időnk... cseréljünk telefonszámot...!

Váratlan huszárvágás volt!!!

Kellett... mindjárt indulnunk kell... szóval, hogy tudlak elérni?

Már elértél!!

A LÁNY rejtélyesen mosolyog. Vagy tán kihívóan. A FÉRFI nem igen tudja eldönteni, végül úgy határoz, hogy vicc kell, hogy legyen a dolog.

Akkor elkísérsz?

El... itt a névjegyem...

Nekem ilyen nincs... de beírlak a telómba...

Nagyszerű... 2243...

Várj egy kicsit... bocs... ki kell menjek...

A LÁNY felugrik, bemegy a wc-be. Aztán soha többet nem jön ki.

A könnyűszívű nézelődés és laza dúdolgatás után az aggodalom, sőt a gyanú percein is túljutva a FÉRFI idegesen felpattan.

Kisasszony... bocsánat... megnézné a wc-t!? Kérem...

Bocsánat... mit?

A... barátnőm bement... már nagyon régen... és attól tartok...

A barátnője?

Igen... a fiatal hölgy... akivel...

Milyen fiatal hölgy?

Hát... akivel itt ültem... és földicseresznyés sütit ettünk... vagy mi a szart...!

Ne haragudjon... én nem láttam itt senkit... az úron kívül...

A FÉRFI szemmel láthatóan, bár be nem vallva, visszazuhan oda, ahol már az előbb is járt.

Oké... azért megnézné?

Persze... szívesen!

A PINCÉRNŐ benyit, az apró helyiség üres. Szélesre tárja az ajtót.

Van hátsó ajtó ...? Vagy ablak?

Nincs. Hát látja, uram!

Oké... mennyivel tartozom? Volt négy süteményünk, két víz... és egy sör ...

Csak három sütemény volt, uram... és a sör... meg egy víz... köszönöm szépen. Ne felejtse el a névjegykártyát... és a lufit!

A VASÚTÁLLOMÁSON

A FÉRFI belép a teljesen üres állomásépületbe. A piros léggömb, mint használt koton lebeg a kezében szorongatott kötélén. Zavart és ideges. Kimegy a peronra.

Embernek, vonatnak nyoma sincs. Valahonnan messziről a Gayatri Mantra hallatszik. A FÉRFI körülnéz. Elhagyja a peront, visszamegy az előcsarnokba. Forgolódik, a zene forrását keresi. Hiába. Benéz a várókba, de mert ott alig hallható, visszafordul és ismét kimegy a peronra.

A sínek feletti hatalmas óra 17:00-ra kattan. Induló, majd egyre gyorsuló vonat hangja hallatszik. Közvetlen közelről. De a vonat maga nem látszik. Nincs. A peron üres és mozdulatlan. A FÉRFI jobbra-balra forgolódva, toporogva, el-elindulva, aztán meg-megállva, egyre ijedtebben és kétségbeesettebben próbálja kitalálni, hogy mi történik.

A kötél végén, a piros léggömb emelkedni kezd.

A FÉRFI rövid, ideges kotorászás után kihúzza a zsebéből a Polaroid képet. Csodálkozva nézi. Az nem a mólón készült fotó, hanem úgy tűnik, hogy ott és abban a pillanatban rögzítették, ahol most áll, a peronon, a nagy óra alatt, amely éppen 17:01 percet mutat. Ahogy a valóságban is.

És a képen bugyután mosolyog, jobb kezében a piros léggömb, a balban meg a fotó. Elmosolyodik. Bugyután.

2. RÉSZ

TALÁN EGY HOTELBAN

Egy sötét szállodaszerűség – amolyan panzió-hotel – zsúfolt és piszkos benyomást keltő szobájában, vagy tizenöt évvel később.

A FÉRFI már elmúlt 60, az egykori lány is már egy 40 feletti NŐ. Meztelenek mindketten, épp öltözködni kezdenek. Sietség nélkül, erőtlően vackolódnak.

Jelenetüket egy állandó, lassú mozgásban lévő kamera rögzíti. Szinkron megszólalások azonban nincsenek. Minden gondolatuk, teljes párbeszédük – amellet, hogy reakcióik, érzelmeik arcukon pontosan tükröződnek – belső monológként, mintegy „narrációként” hangzik el.

Hosszú csendes szöszmötölés után a FÉRFI szólal meg először.

Ezek a legszarabb pillanatok, nem?

Hogy... így utána?

Hát nem?

Örülök, hogy nem a korábbiakra utaltál!

Érted, mire gondolok... még akkor is, ha...?

Persze.

Meg hát egy bizonyos kor után... az embert egyre kevesebb dolog izgatja.

Nem tudom, te, hogy vagy vele... de én...

Én jól vagyok... most jól vagyok...

Annak örülök...

Te meg... azt gondolnám, hogy hozzászokhattál...

Gondolhatod...

Érted...?!

Persze.

Jól vagyok... mégis... valahogy menekülnék...

Bár jól vagy...!

Tényleg.

Viszont nem találod a zoknidat...

A NŐ megtalálja és átdobja.

Kösz! Már ott voltam, hogy beáldozom...

Itt a másik is.

Kösz!

Hadd segítsek...!

A NŐ felhúzza a FÉRFI zokniját. Szeretettel, nyugodt gondoskodással.

A kurva derekam... meg a csípőm... miatt...

Tudom. Megerőltetted...

Ne mondd ezt kérlek... ez olyan nyomorult...!

Nem is arra gondoltam...

Kedves... ez... tőled...

Mi?

Hát ez a zokni felhúzás... nagyon kedves...

Semmi... tényleg...

Megöl a derekam... az igazság az... hogy amúgy... nem viselek se zoknit se alsógatyát... csak hát...

Ide nem mertél úgy jönni... értem.

Nem... ahogy orvoshoz se... (szünet) Igazából, nem menekülök... csak úgy mondtam...

Én sem érzem magam rosszul. De már mondtam...

Jó.... Hát neked... mégis csak más...

Hát persze...

Az ember úgy érzi...

Mintha ilyenkor így kéne...

Hirtelen szégyenlősen... zavartan...

Igen. Mintha az lenne a tisztességes...

Te is így vagy...?

Én rólad beszéltem... de persze... gondolom...

Hirtelen... mintha valaki más lennél... nem az...

Aki egy perce még hörögve kiabált... teljesen felszabadulva...

Ne mondd ezt...

Nem ezt akartad mondani?

Erre gondoltam... de nem... nem akartam kimondani...

Kimondtam hát én.

Ki.

„Imádom a tested!!”... azt kiabáltad...

Kérlek!

„Megőrülök tőled...!”

Tényleg... hagyd már ezt!!

Teljesen elvesztetted a fejed... de én is... nagyon jó volt...

Kérlek!

Miért? Gyönyörű volt...

De vége... bármi is volt... és...

Megbántad?

Ez valami olyan.... mint mikor az ember álmából felriad...

Zavart... furcsa érzés...

Egy érthetetlen álomból... egy megfejtethetlen álomból... a lélek legmélyebb bugyrából kivirágzó... álomból... valahonnan...

Értem...

Amiről nem lehet... nem tud beszélni az ember...

Gondolom....

Zavart vagyok...

Ilyenkor azt hisszük... hogy így kell...

Mintha mondanom kéne valamit... de nem merek... nem tudok...

Akkor ne beszélj... vagy beszélj... egyik se nagy dolog...

Megnyílni egy idegennek... végül is... megmutatni valami, amit még én se ismertem...

És?

Nem tudom... tetszik-e...

Neked... vagy nekem?

Jó kérdés... fel se merem tenni... én még magamtól is tudok undorodni...

Nekem tetszel.

Hallom... de nem tudom... bizonytalan vagyok... mondanám szégyenlős... ha nem lennék szégyenlős... de nem mondom... mert az egy buzancs dolog....

Meg már mondtad is. Buzancs... jó szó! Jó humorod van. Már ha ez az volt?!

Az volt...

Mindennek ellenére... a zoknival kezdted az öltözködést...

Meg se találtam...

De az volt a terv... nem?

Honnan tudod?

Úgy tűnt.

Megszokás volt... nem terv...

Akkor se lehetsz nagyon zavarban...

Még nem ébredtem fel... talán az...

És most?

Most már igen...

Most is meztelen vagy...

Mert beszéltünk róla... meg hogy te is... amúgy tényleg azt gondoltam... hogy neked nem... hogy én...

Hogy nem volt jó??

Hogy nem voltam elég...

Négyszer is elég voltál... ha tudni akarod...

Tényleg?

Tényleg.

Én meg... azt hittem... hogy le akarod darálni az egészet... minél gyorsabban...

„Hogy le akarom darálni...?” Miért akartam volna?

Hát úgy szokták... gondolom...

Én nem azért csinálom ezt...

Oké... nem kell erről beszélnünk... értem...

A FÉRFI öltözködni kezd.

Szép cuccaid vannak...

Valaha voltak... adtam is rá...

Finom darabok...

Régiek...

Van történetük...

Sok cuccom volt valaha...

És?

Ma már nincs...

Úgy érted... akarattal... vagy...

Nem... nem mentem tönkre... csak abbahagytam a vásárlást.

Én is ilyen vagyok. Minden darabomból kihozom a maximumot...

Tízszer is felveszem ugyanazt az inget...

Hát én tízig azért nem megyek el...

Mosakszom... mitől lennének koszosak...?

Igaz.

Abbahagytam a vásárlást... teljesen... az egészet... és sok éve már...

Mi történt?

Beteg lettem... kómába estem... majdnem meghaltam ...

És „megláttad a fényt”...?

Az alagút végén? Igen! És kiderült, hogy egy bevásárlóközpont volt... de be volt zárva!!!

Vicces vagy...

Te meg gúnyos...

Bocs...

Megváltoztam, ennyi.

Akkor?

Akkor.

De pontosan miért?

Nincs miért... mire felébredtem már megtörtént... minden, ami addig normális volt... többé már nem volt az... amit szerettem... már nem tetszett... amit addig akartam... már nem izgatót... sokáig azt hittem... hogy nem is

én változtam meg... hanem a világ...

Jó lett volna...

Jó. (szünet)... Először megrémültem persze... aztán... megbarátkoztam vele... örömmel töltött el... valósággal boldog lettem...

Valósággal?

Nem tudom boldogság volt e... könnyedség... súlytalanság... gondtalanság... egy idegen, de kellemes érzés... amit sosem éreztem korábban... persze át kellett mindent fordítanom erre az új... addig ismeretlen nyelvre... ami valahogy... azonnal kitúrta... amiről azt hittem addig, hogy az anyanyelvem...

Mi voltál... úgy értem milyen...?

Előtte?

Előtte.

Sikeres... gazdag... üzletember... aztán mikor felébredtem egyetlen pillanat alatt megértettem... hogy nemcsak a világnak... de nekem sincs szükségem se több sikerre... se több pénzre... sőt, hogy talán sose volt...

Hanem?

Több szeretetre.

Hát persze... kinek nem?

Tudom... ez közhely...

Plusz egy önző marhaság...!

Mert rosszul mondom... nem több szeretetre volt szükségem... hanem, hogy én szerethessek többet... hogy jobban odafigyeljek...

Mire?

Mindenre... minden másra... addig úgy éltem, mintha a világot egy tükör zárta volna el előlem... amiben csak magamat láttam...

Egy súlyos... régimódi tükör... talán antik... amit megmozdítani is nehéz...

És ha mégis meg tudod... felfő, hogy...

Összetörik... hogy darabokra hullik... és eltűnik a képed...

Igen... de honnan tudod?

Hosszú, végeláthatatlanul hosszú, súlyos szünet.

A NŐ csak nézi a FÉRFI-t, de nem válaszol.

Mikor kómában voltam... találkoztam... valakivel...

Egy fiatal nővel?

Egy fiatal... nagyon bölcs nővel... egy lánnyal... és...

És?

Honnan tudta... hogy „fiatal”?

Hát öreg nőkkel nem szoktak a férfiak álmukban dumcsizni. Lehetnek akármilyen bölcsék...

Ez jó... igen... beszélgettünk... hasonlított rád... ez a típus... csak fiatalabb...

És?

Nagyon jó volt. (szünet) Aztán ahogy kijöttem a kórházból lezártam mindent... kiszálltam mindenből...

A lány miatt...?

A beszélgetés miatt... amiatt, amit mondott... bár egyáltalán nem emlékszem rá... egyetlen szavára sem... akkor se emlékeztem és... azóta se... csak annyit tudok... hogy elindított bennem valamit... hogy ki kell szálljak... mindenből...

„Ki kell szálljal...”?

Mondtam... saját vállalkozásom volt... vállalkozásaim...

Gazdag voltál...?

Meglehetősen... azóta is abból élek... már ami megmaradt...

És mikor...?

Szálltam ki...?

Igen.

Tizenöt éve.

És jó?

Hogy boldog vagyok e? Ez egy keresés... egy út... amin jó járni...

Akkor is, ha nem tudjuk hova vezet... és még mennyi van vissza... ismerem...

Kb. így. De... ha megvan benned a gazdag ember mentalitása... vigyáznod kell... az olyan, mint az alkoholizmus... lehet, hogy visszahúzódik egy időre... de el sosem tűnik...

Ettől nekem nem kell félnem.

Nekem igen. Tudatosan kell élnem... A helyes és a helytelen tudatában... minden pillanatban...!

Nem lehet könnyű!

A helyest sokszor nehéz... de a helytelen könnyű felismerni... s az elég...

Már mondtad...

Mit? Sose beszéltünk még...

Valami ilyesmit már mondtál... az előbb...

A FÉRFI összekuszálódik, de méltósággal viseli a bajt.

Én?

Mindegy... a lényeg... hogy tudatosan élsz... van irányítód...!!

Kell, hogy legyen. Ha nincs... eltűnsz a tervekben... a vágyakban... nem beszélve az ostoba kötelességekről... a felesleges kapcsolatokról... és mire rájössz... semmi nem marad belőled... csak hát... hozzám kissé későn jött a megvilágosodás...

Még mindig elég fiatal vagy...

Dehogy!

Vagyis nem nagyon... öreg...

De már szabad vagyok... és már régóta... az a lényeg...

Azt látom...

Mit?

Hogy szabad vagy...

Hogy érted...?

Mindenből látszik... ahogy viselkedsz... az egészről...

Ne kezdjük megint...

Miért... félsz?

Mitől félnék? De ennek... semmi köze a szabadsághoz... éppen ellenkezőleg...

Magány...?

Magány... bezártság...

Az nem az ellenkezője... hanem az eredménye.

Minek?

A szabadságnak.

Akkor mégis ugyanarról beszélünk...

Talán igen.

Mindenki eltűnt, vákuumban vagyok... büszkén, boldogan... de vákuumban... teljesen egyedül...

Tehát megbántad?

Nem. De... sokszor azt hiszem... túl messzire mentem... Ezen az úton... nincs „túl messze”...

Mert megöl...

Mi?

A magány... néha... úgy érzem...

Most mondtad, hogy büszke vagy és boldog...

Általában igen... de mikor a magány rám ront... az szar... nagyon szar...

Ez a szabadság vicces oldala...

Ez egyáltalán nem vicces...

Vágyunk rá... jobban, mint bármire... aztán mikor elérjük... elhagyatottnak érezzük magunkat... mi ez, ha nem vicces...?

Igaz... különösen... mert én hagytam el mindent és mindenkit... persze nem azért, hogy egyedül maradjak... hanem hogy azokkal, akik...

Az emberek többsége nincs felkészülve az ilyen változásra... se a tiédre... se a sajátjára!

Félünk... talán csak ennyi...

Amúgy meg... ki mondta, hogy a létezés lényege a társadalmi élet?

Sokan mondják!

És... láttál valaha bizonyítékot arra... hogy ez a közhely igaz is???

Ahogy egyedül maradsz... elbizonytalanodsz... megkérdőjelezel mindent...

Akkor mégis van benned...

Megbánás? Nincs... de rettegek attól, hogy majd lesz... egy napon... ha megöregszen... ha igazán megöregszen...

Én csak a világot „kérdőjelezem meg”... magamat soha ...

Elfogadnám az önbizalmadat!

Nekem is van iránytűm...

Jobb is mint az enyém... úgy tűnik... „digitális” gondolom...

Nevetnek a nonszenszen, bár egyikük sem jókedvű.

Egy márka van csak nincs másik...

Okos nő vagy...!

Észrevetted?

Már mondtam is...

Mit?

Hát hogy okos nő vagy... és pont így... tényleg... mintha már beszéltünk... nem?

Sose beszéltünk még... te mondtad...

Már nem tudom...

Lehet, hogy mégis ott voltam... hogy én voltam ott?

Hol?

Hát az... az álmodban!

A lány? Azt gondolod?

Nem gondolok semmit... csak kérdezem... a saját álmaimra se emlékszem soha... nem hogy a tiedre...

Tudom. Már... hogy nem emlékszel az álmaidra... azt tudom...

A NŐ furcsán néz rá. Ha egyáltalán van bármi, ami ebben a helyzetben furcsa lehet. Aztán csend.

Megakadtak vagy tudatosan elhallgattak. Minden esetre egyikük sem érzi kényelmetlenül magát.

Az öltözködést már rég megszakították. Sokáig félmeztelenül mászkálnak a szobában, dohányoznak, kibámulnak az ablakon, egyre nagyobb merészséggel nézik egymás megereszkedett, áttetszőre öregedett, bár még formás testét, egyre hosszabban merednek egymás szemébe, végül visszakucorodnak az ágyra és

most ott folytatják.

A feleségem szinte azonnal lelépett.

Azonnal...mikor?

Az álom... vagyis a kóma után.

Mondtad neki?

Meg kellett magyarázzam, hogy miért nem mentem haza... nem?

Nem az infarktust...

Sosem mondtam, hogy az volt...

Nem mondtad meg neki, hogy infarktusod volt??

Neked nem mondtam soha...!!

Az volt nem?

Az!

De nem azt... hanem... hogy megváltoztál... hogy ki akarsz lépni... mondtad neki? Meg az álmot!??

Az is feltűnt... meg mondtam is... mármint... az álmot nem... meg a lányt...

Miért nem?

Félre magyarázta volna... meg, hogy mondhattam volna el azt, aminek egyetlen szavára sem emlékszem...?

Akkor mit mondtál...?

Hogy változtatni akarok... mindenem... hogy „ki akarok lépni”...

És?

Meg is tettem... elköltöztem... eladtam mindent... nem tudtam volna visszamenni... egyetlen napra se...

Nem értette meg... gondolom...

Azt hitte, hogy megbolondultam... aztán mikor látta, hogy bonyolultabb az eset... unalmassá váltam a szemében...

Ezt, hogy érted?

Hát a pezsgés tartotta velem... hogy mindig történt valami körülöttünk... de attól kezdve, hogy már csak bennem történtek dolgok, nem tudott velem jönni... a csend és a mozdulatlanlanság amire én vágytam... őt megölte... nem volt benne semmi... amivel kitöltse...

Akkor jó is, hogy elhagyott...

És nem is akarta... meg se próbálta... úgy viselkedett, mint aki összekevert valakivel... és akkor jött rá, hogy hibázott... még azt is mondta...

Mit?

Hogy a farkam is összement... hogy nem ismer rá... mintha nem az enyém lenne...

Még akkor is...?

Egy ideig... de elkezdte, hogy nem érzi... hogy benn van... meg mikor elmegyek... érted?

A farkad teljesen rendben van...!

Jó, mondjuk szedem ezt a lankasztó szart... a vérnyomásom miatt... szóval van benne valami meg, ahogy öregszik az ember... de hát édes Istenem... ő se fiatalodott...

Nagyon is rendben van a farkad...

Meg... tény, hogy elvesztettem az érdeklődésemet... a késztetést... amit nem is bánok... jó vannak kivételes pillanatok...

Figyelj rám... hallod? A nagyobb „késztetés” a te korodban már veszélyes lenne... ezt hidd el!

Kösz!! Te csak tudod...

Ezt se értem félre... ne félj...!

Úgy értem van tapasztalatod...

Hát van... szó se róla...

Ismét csend. Ezúttal kissé terhesebb, de a feszültség hamar oldódik.

A FÉRFI huncut mosollyal néz a NŐ-re.

Egyébként... megmértem... még mindig nagyobb az átlagnál... lecsekkoltam interneten is...

Na látod!

Egy centiméterrel nagyobb...

És jól is működik...

Kösz!

A nyelvedről nem is beszélve...

Na azt hagyjuk... kérlek...

Te kezdted...

Tényleg... mennyivel tartozom?

Semmivel!

Semmivel?

Semmivel.

Viccelsz?

Miért? Humorosnak tűntem?

Csak, mint egy szirupos duma egy giccses filmből...

Pedig nem az.

Pénzből élünk...

Van pénzem... már mondtam...

Nem mondtad.

Még a legelején... mikor... a tól-ig összegről volt szó...

Egyáltalán nem beszéltünk pénzről...

Mikor mondtam... hogy nem vagyok...

Jó értem!!

Hogy nem vagyok kurva... vagyis csak hobby-ból csinálom... bár... az esetek többségében elfogadom a pénzt...

Akkor most miért nem?

Tudom... ilyesmi tényleg csak a filmekben történik...

És sokkal fiatalabb és jóképűbb fickókkal...

Te is jóképű vagy...

Voltam... talán...

De nem is erről van szó... hanem hogy... így még senki nem nyalta a puncimat...

Jézusom!

Etted... faltad...

Most ez tényleg kell...?

Jól esik kimondani... hogy legalább ötször elmentem... még soha nem volt ilyen...

Az előbb négyet mondtál...

Mikor bennem voltál... aztán jött a nyalás... az volt az ötödik... minimum...

Soha nem csináltam még!

Mit? Nem nyaltál...?

Nem.

Viccelsz??

Nem. Az a ragadós... csípős szag... mint a brindza... mindig undorított...

Jézus ereje!!!

Általában... úgy értem eddig...

Nem kellett volna kérdeznem !!

Eddig undorodtam... komolyan... vagy mint a rothadó hal... jártál Velencében?

Nem.

Mondjuk a város jó része pinaszagú... de van ott egy halpiac... a Rialto mellett...

Ismerem.

Azt mondtam nem jártál...

A viccet... azt ismerem... arra megy a vak... „Helló lányok... hogy megy az üzlet?! Ostoba macsó vicc!

Persze, hogy az... de ez tényleg így történt... gyerek voltam, mikor a szüleimmel ott jártunk... hánytam a bűztől amúgy is mikor apám elmondta ezt az idiótaságot... beszarva a röhögéstől... engem paskolva... fulladozva kérdezve, hogy értem e... persze én nem értettem... Mire meg is magyarázta... anyámra mutatva... hogy érted... a „mindzsájuk”... annak van ilyen szaga... anyám is mosolygott... és csitítgatta az öreget... hogy halkabban.. nem vagyunk egyedül... én meg... napokig nem bírtam anyámra nézni...

Apádra nem kellett volna! De anyádra?

Hát neki volt olyanja... sokáig azt sem engedtem... hogy megöleljen... vagy megpusziljon... rettegtem, hogy megcsap az a szag... hogy egyszer csak megcsap...

Ez tényleg ostoba... már bocs...

Ostoba vagy nem... sokszor ma is... ha rá gondolok szegényre... bocsánat...

Elsírja magát. A NŐ sokáig nem tud megszólalni. A történet talán csak felhúzta, de a FÉRFI könnyei meghatják.

Aztán, mint akinek váratlanul vicces kártyát osztott a sors, megszólal.

Én... mondjuk eddig megkíméltelek... nem beszéltem a herezacskók savanykás, sajtos bűzéről... az anus édes kigőzölgéséről... amit egyébként kifejezetten bírok... vagy a fityma körüli túró kesernyés, gennyszerű ízéről... amit viszont nem...

Mindjárt hányok...

Ne vedd magadra... nincs is fitymád... már a szó is milyen hülye...!

Most ez bosszú a halpiacért?

Mi más? Jó, a fordulat az anyáddal majdnem belém fagyasztotta a szót... de ez mégis kikíváncozott...

Szegény anyu... remélem ezt nem hallotta...

Hallotta... és most is mosolyog... ne félj...

A FÉRFI magába zuhan. Mondani akarna még valamit, de csak legyint és csendben marad.

A NŐ szólal meg.

És akkor ma... ma mi történt...?

Mi történt?

Hát... hogy megtört a jég... és előjött belőled a lefetyelés...

Az illatod gyönyörű... és... és krémes vagy... és édes... ott lenn...

Nem eszem húst...

Már hogyme ennél!!!?

Hatalmas nevetésben törnek ki. Mint két régi, közeli barát.

Úgy értem... talán azért olyan a puncim... és állandóan citromos vizet iszom... napi két litert is...

Az egészséges...

Te tényleg soha nem csináltad...?

Mondtam... soha!

És mi a helyzet a szopással?

Azt szerettem... mindig is szerettem... tudom, nem tisztességes...

Ez nem így működik... a feleséged... vagy barátnőd... ja... bocs... mondtad, hogy egyedül vagy...

Nem mondtam... és nem vagyok egyedül... nem régen újra házasodtam... vagyis...

Biztos értékelni fogja a változást...

Nem fogja. Mert hogy mégis egyedül vagyok... átmenetileg... vagyis lelépett...

Ő is?

Ő is. Csak most...

Miért... ha nem bánod?

Neki meg túl sok voltam... és mégsem elég.

Trükkös...

Nem eléggé törődök azokkal a dolgokkal, amikkel az emberek általában törődnek, és túl sokat törődök másokkal...

Mivel?

A "nagy dolgokkal!" Ahogy mondta... mint a próféták...

Ez dicséret.

Nem annak szánta. Utálja a "nagy dolgokat" is meg a prófétákat is!

Gyerek van?

Soha nem akartam...

Én igen... még sincs...

Neked még van időd...

Pasi nincs hozzá...

Sajnálod?

Nem igazán. Ha lenne is valaki... miért és kinek?

Ez senkit nem szokott zavarni...

Engem igen... és manapság egyre többeket...

A feleségem nem bocsájtja meg... hogy nem adtam meg neki a lehetőséget...
Még nem késő... fiatal...

Ezt honnan veszed?

Miért, nem?

De. És ez a fő oka... szerintem...

Hogy elhagyott?

Igen... húsz évvel fiatalabb...

Mint én...

Mint te. Kb.

Mondtad is, hogy hasonlítok is rá...

Nem rá gondoltam...

Úgy emlékeztem...

Nem akarok többé semmi lenni... csak lenni... és nem akarok gyereket se... már késő is... de sosem akartam... nem akarom, hogy a kibaszott gyerekem tegye azt, amit én elmulasztottam... annál is inkább mert nem mulasztottam el semmit... sőt, többet „tettem” mint kellett volna... és nem akarom, hogy a kibaszott gyerekem is elkövesse ezt a kibaszott hibát...

Verbálisan nagyon rendben vagy!

Mit finomkodjak valamiről, szelíd álságossággal, ostobán mosolyogva, ami nincs... és amit nem is akarok...?

És mi az, amit akarsz?

Tanulni, megérteni és élvezni még az életet... minden pillanatát... ahogy tudom... ahogy megadatott... és átadni a szeretetet, amit érzek... semmi mást... nem kellenek teljesítmények... sikerek...

Ha pénzed is van hozzá... én egyetértek...

Ez nem pénz kérdése...

Akárhogy is... de értelek... mert ismerlek!

Ismersz?

Ismerlek! És egyet értek.

Ezért e vagy mert kifulladt és kimerült a kiabálástól, a FÉRFI elcsendesedik, és csak hosszú idő után szólal meg ismét.

Akkor most mesélj te magadról! Mert én meg nem ismerlek! Mit csinálsz... amúgy?

Mikor nem kurva vagyok?

Mikor... még kevésbé vagy kurva....

Akkor... fényképezek! Tedd már el azt a kurva pénzt...!

Tényleg nem...?

Tényleg... a baszás is és a csevegés is ingyen volt. Jézus ereje!!!

„Jézus ereje?”

Jézus ereje! Már mondtam... Hagyjuk ezt...

Nem az... csak ez a duma... ez a „Jézus ereje”.

Mi van vele?

Egyszer már hallottam...

Az előbb... már nem tudom mire... én mondtam...

Nem... régen... olyan... öregasszonyos duma... talán a nagyanyám mondta valaha...

Én is öregektől hallottam... megszokás csak... ma már... de régen hittem is benne...

Miben?

Jézus erejében... de... azt hiszem visszavette tőlem...

Vagy nekem adta...

Te hívó vagy??

Ma már igen...

A FÉRFI pénztárcájába gyűri a markában szorongatott pénzt és feláll.

Bocs... ki kell mennem...

Egyenesen és balra az utolsó ajtó. Viszek törölközőt... ha tusolni akarsz.

Csak kezet mosok... köszö... pénz után mindig szoktam...

Pénz után?

Koszor... nem? Meg... pisálnék is... ha lehet...

Az az első ajtó balra...

Kimegy.

A NŐ szórakozottan nézelődik. Megfogdossa a FÉRFI ruháit, megnézi a pénztárcáját, a táskáját. Aztán felvesz a szőnyegről egy piros, szottyadt kotonszerű műanyag darabot.

Pont mikor a FÉRFI visszatér.

Mi ez?

Egy lufi... nem öltöztél fel?

Nem. Egy lufi?

A pénztárcámból eshetett ki.

Valami... emlék?

Több annál!

Hogy-hogy?

Amikor magamhoz tértem... a kórházban... a szívroham után... az éjjeliszekrényhez volt kötve.

Ajándék?

Egyszerűen ott volt... az álmomból...

Az álmodból... a lánnal?

Igen. Az egész fekete-fehér volt... csak ez volt rikító piros... és mintha követett volna... mindenhol ott volt... ez volt az egyetlen szín az egész álomban...

Az öreg süketnéma bohóc...

Mondtam már?

Különben honnan tudnám? Ő adta... nem?

Nem egészen... egyébként... nagyon is nem volt bohóc... hacsak nem az a szomorú szemű... a könnyecseppel az arcán...

Pierrot... a megtört szívű...

Igen... nyomorult kis öreg volt... vizenyős, csipás szemekkel... mint egy vén vizsla...

A FÉRFI-t megindítja saját emléke... képtelen folytatni.

Most mi van...?

Nemadtunk neki pénzt... pedig kellett volna...

Álom volt csak...

De a lufi... milyen hülye szó... itt van...!! Az öreg meg... mire észbe kaptam... már nem volt sehol... eltűnt a ködben...

Szólt volna... ha pénzt akar...

Hogy? Süketnéma volt...

Szólt volna... valahogy... hidd el...

Egyébként nem nekem... a lánynak adta a lufit... az meg... mikor leeresztett... órákkal később... felfújta ... és mintha hélium lett volna a tüdejében... a lufi felemelkedett...

Nem rossz trükk...

Nem trükk volt...

Volt egy film... a „Piros Léggömb”!

Hallottam róla... de nem láttam...

Szép volt...

És?

Semmi... egy kisseréről szólt... meg a boldogságról...

Hát persze... mi másról szólna egy piros lufi...? Szóval a lány adta neked...?

Nálam hagyta... mielőtt végleg eltűnt...

Eltűnt...?

Elutazott... vonattal... még hívott is... de lekéstem... illetve nem késtem le... ott voltam... a teljesen kihalt állomáson... időben... hallottam is, mikor a vonat elindult... de nem láttam... köddé vált... nem volt sehol...

Mint az öreg... a lufival...

Igen.

Álom.

És gyönyörű.

Gyönyörű.

Korábban többször is próbálta nekem adni...

A lány?

De nem kellett... még mondtam is, hogy buzzancs egy dolog piros lufival mászkálni... már nem úgy buzzancs... érted?

Te, ennyi idősen is avval törődsz, hogy ki mit gondol?

Nem ma történt... és kómában voltam... álmodtam...

Az álmok nem hazudnak...

Ma már semmi nem izgat ... persze volt idő... amúgy egy lélek se volt ott... csak mi... vagyis csak én...

Meg a lány...

Hát igen... mintha a „repező” szívedet kívül viselnéd... a gallérodon! Akkor ezt gondoltam... a lufiról... kínosnak... cikinek éreztem... mondtam is neki...

Csak egy lépés a „magányos vagyok... megölelhetlek?” idiotizmusától...

Ezt most miért mondd?

Olyan, nem?

Aztán végül mégis hozzám került... ott fityegett az éjjeliszekrényhez kötve... az orrom előtt... ráncosan, gyűrötten, mint egy koton... és megörökölttem egy életre...

Örültél...?

Hát nem volt jó felébredni... visszajönni... de aztán... mikor megláttam... akkor igen... örültem... és felfűjtam... akkor először...

És... felemelkedett neked is?

Igen. Tudom, hogy hangzik... de igen... felemelkedett...

És azóta veled van...

Tizenöt éve.

Többször is felfűjtad...?

Csak, amikor már nagyon kellett...

„Amikor nagyon kellett?” Mikor kell egy stupid lufi „nagyon”...??!!!

Talán ha háromszor... mikor úgy éreztem... amikor... tudni akartam... hogy van e még... hogy megvan e még a kapcsolat...

És megvolt?

Meg.

És minden alkalommal... felemelkedett?

Igen. Minden alkalommal.

Nem mutatod meg?

Mit?

Nem fűjod fel?

Nem merném...

Miért nem?

Nem így működik! Mondtam.

Hátha...

Ez nem valami cirkuszi mutatvány...

Az nem is érdekelne...

Mindig volt valami oka... okom...

Mi?

Utólag sose tudom, hogy miért veszem egyáltalán elő... illetve... sosem veszem elő... előkerül... évekig eszembe se jut... aztán egyszer csak ott van... ezért is gondolom... hogy valami kell... valami... ami elővarázsolja és az orrom elé teszi... valami... ami akarja, hogy tudjam, hogy van még kapcsolat... valami, ami visszavisz... ha csak percekre is ... meg hogy miért és hová... azt nem tudom... utólag semmire nem emlékszem... csak arra hogy... felfűjtam... de hogy miért és miért akkor... arra soha...

És most nincs ilyen?

Mi?

Ok.

Ok?

Igen. Hát most is csak úgy előkerült... itt volt a földön...

A FÉRFI egy ideig nem válaszol, majd hirtelen felvillanyozódik.

Van valami, amivel megköthetem?

A NŐ a fürdőszobába siet. Néhány másodperc múlva már vissza is tér, kezében egy befőttes gumival és egy spárga darabbal.

Befőttés gumi... vagy...?

Jó lesz!

A FÉRFI minden bizonytalanság nélkül felfújja a léggömböt és megköti. Az felemelkedik... illetve emelkedne, de a FÉRFI utána kap.

A NŐ döbbenetén bámul.

Volt rá ok... látod?!

Kellett, hogy legyen. Meg se lepődsz?

Nem hittem, hogy hazudsz!

Ide kötöm... a székhez...

És meg is teszi. A spárgával, akkurátus ügyességgel, elégedetten, minden sietség nélkül.

Hol tartottunk? Ja...hogyan fotós vagy!

Fényképész.

Végül is ugyanaz... nem?

Nekem nem. Fotót mások csinálnak... én fényképeket... ez mind az enyém... mellesleg...

Gesztusára a FÉRFI leplezetlen érdeklődéssel néz körbe, s ugyan már felfigyelt a falakat sűrűn takaró képekre, meg-megakadt rajtuk a szeme, de most, hogy ilyen hirtelen és ilyen természetes egyértelműséggel a NŐ-höz kötődtek, mégis meglepődik.

Remek képek...

Látszólag jelentéktelenek... nem?

Erre nem gondoltam...

A csodák a részletekben vannak... a felszín mögött... a látható... a nyilvánvaló mögött... ami valahogy többnyire hamis...

Nem láttam még ilyet... mégis olyan ismerősek...

Az ember nem is érti, hogy miért nem így fényképez mindenki... nem?

Gondolom...

Legalább is ezt szokták mondani... soha semmit nem manipulálok... semmi trükk... azt rögzítem... ami van... és úgy... ahogy látom...

Meghatóak...

A létezés egyedi pillanatai... Isten teremtette felületek... levelek... fakérgék... gyökerek...

Te hívó vagy?

Mondtam már... eltávolodott tőlem az Isten...

Isten nem távolodik, vagy nem közeledik senkihez. Ha úgy érzed, hogy nőtt a távolság köztetek, annak csak te lehetsz az oka.

Nem érzem a jelenlétét... a tekintetét...

Talán mert nincs szükség arra, hogy a nyakadon üljön...

Mert bízik bennem... úgy érted...?

A FÉRFI, bár hallotta a kérdést, nem reagál. A képeket nézi.

A NŐ folytatja... valahol máshol, mégis kapcsolódva az eddigiekhez.

Meg... amiket az ember alkotott... falak... csatornafedők... graffitik... vagy százötven országból...

Sokat utazol...

Keresztül-kasul több ezer éven... igen... ez... amit itt látsz... kb. húsz év tapasztalata...

Árnyékok...

Van belőlük többszáz... és mindnek külön története van ...

Miért nem írod le őket... és teszed a sztorikat a képek alá...?

Majd egyszer... egy könyvben... talán...

Tükröződések...

Sokáig csak ilyeneket fényképeztem... meg volt egyszer egy egész év, mikor csak felhőket és hullámokat... semmi mást ...

Lehet, hogy abból láttam néhányat?

Lehet... itt-ott publikáltam belőlük... meg a leveleket... a faleveleket különböző fényekben... évszakokban... különböző országokban... szerettem azokat is...

És... portrékat is csinálsz...?

Ma már igen... itt is van néhány... de sokáig nagyon zavartak az emberek... és csak mostanában tudatosodott bennem, hogy mennyire...

Én se szeretem a portrékat... valahogy... így vagy úgy... de mind hamis...

A különleges pillanatok gyűjtöm... az őszinte pillanatok... csak leképezem ami van... nem nyúlok bele... és az csak igen ritkán működik portrékkal...
Ez mind Polaroid... ugye?

Régebben csak azt használtam... de ma már a telefontól se feltétlenül hányok...

A FÉRFI lenyűgözve lép tovább.

Ásító emberek...

Például... vagy az alvók sorozat... egyike az ember kevés őszinte pillanatának... nem érdekes, hogy ki vagy... öreg vagy fiatal... sikeres vagy egy „lúzer”... nem érdekes, hogy csak elbólintottál e vagy napok óta vagy kómában... az alvás mindig őszinte, álarc nélküli... ahogy az ásítás is... vagy a szenvedés... meg persze a haldoklás...

Már korábban meg akartam kérdezni...

Igen... örömmel...! Én is akartam már kérdezni.

Mit?

Hogy lefényképezhetlek e...

Nem bánnád?

Miért bánnám? Te bánnád?

Nem... én szeretném!! Hacsak nem egy „szokványos” portréra gondolsz?

Nem arra gondolok. Hanem ... amikor elélvezel...

Te jó Isten! Komolyan?

Mert az is olyan...

Őszinte?

Igen.

Úgy érted...?

Úgy! A kielégülés pillanatában.

Te engem figyeltél?

Nem... de láttalak... meg láttam már eleget...! Profi vagyok!

Profi „mi”?

Fényképész...!!

Nagyon ronda tud lenni...

Tudom... ismerem...

Sok torz... fájdalmas... néma üvöltésbe fagyott... vagy kegyetlenné deformálódott arcot láttam már...

Pedig gondolom férfiakkal nem is szeretkeztél még...

Hát nem!!

De engem nem a szépség érdekel... hanem az őszinteség!

Azt is mondtad már... tudom!

És az enyém...? Az én arcom?

Csak a szemhéjamon át láttalak... a szemem csukva volt... de éreztelek... a mosolyodat... selymes volt és boldog...

Selymes...?

Ez jutott eszembe akkor... hogy selymes... és egy pillanatra kinyitottam a szememet... látni akartalak... még akkor is mosolyogtál...

Láttalak én is... bár nem néztelek...

Jó, hogy nem vettem észre...

Miért?

Zavart volna... nagyon szégyenlős tudok lenni...

Nem voltál. Most is érzem a nyelved... meg ahogy szinte iszod...

Az nem én voltam!

Pedig nagyon úgy tűnt!

A FÉRFI-től csak egy mosolyra futja.

Viszont... akármilyen profi is vagy... elmulasztottad a pillanatot...

Hogy vette volna ki magát, ha előkapom a gépet?

Hát nem nagyon jól.

Tudom... mert hogy mint kurva is profi vagyok!

Szóval... hogy gondolod...?

Mondtam.

Félek, hogy már késő.

Nem akarod?

Nem hiszem, hogy menne még egyszer... az idén...

Hatalmasat kacagnak, mint két ezeréves barát.

Mit is írunk... február van, nem?

Majdnem március...

Most fújtad fel a lufit... legyen már több hited!!

Gondolod... menne?

Gondolom... igen...

Te vagy a profi... !!

Segítek... ahol tudok! Na?... Hagyjam abba az öltözködést?

Nem jutottál túl messzire...

Biztonságban érzem magam veled...

Én is... mintha évek óta házasok lennénk...

Ne ijesztgess!

Minden esetre vetkőzzünk le... aztán meglátjuk mi lesz...!

Hozom a gépet.

A NŐ kimegy.

A FÉRFI emelt hangon beszél tovább.

Szóval itt élsz?

Azt hittem ez egyértelmű.

Most már igen... a fotók... bocs, a képek... a befőttesgumi...

Hát nem vagy gyors...

Azt hittem... hogy csak a betegeidet... vagy mit... a „klienseidet” hozod ide...

A NŐ visszajön. Kezében a kamera.

A fürdőből lehet átmenni... a hálóm ott van... egészségesebb így... ez a nappalim...

Meg a dolgozószoba!!!

Meg az.

De ez egy hotel... nem?

Persze.

Mégse fogadtad el a pénzem.

Mert ingyenes.

Ingyenes?

Nekem az. Az enyém.

Az más... kisbráva”...!!

A FÉRFI, kissé megjátszva magát rácsodálkozik. Lezuhant állal, leplezetlenül. Majdnem bután.

Már ez is segített... látod? Ha van egy hoteled... már előjáték se kell...

Ki állítja, hogy a pénz nem tesz boldoggá?

Én... de ezt azért irigyelném... ha nem változtam volna meg!!

Eszelős egy macera tud lenni egy hotel...

Édes Istenem... bele se merek gondolni... szóval irigylem egy kicsit... úgy látszik még van min dolgozzak!!!

Nagy voltam valamikor... nagyon népszerű... a fényképeimet a legjobb múzeumok vették, galériák árulták... sok pénzem volt...

Akkor miért csinálod ezt?

Miért kurválkodom?

Igen. Mondjuk...

Fizető „kliensekkel” szórakozni kevésbé nyomorúságos, mint társaság után koslatni.

Gondolom ez igaz... és szomorú... de nem is hiszem, hogy neked kéne...

Jó... „koslatni”... kicsit erős... de a magányosság tényleg riasztja az embereket, ha meg pénzért dugsz... akár az

én koromban is... az rendben van!

A te korodban? Hihetetlen tested van... (szünet) lefotózhatlak én is... mielőtt...?

Ha ezt mondd oda se adom... próbálj egy képet csinálni...

Bocs... de nem rajtam múlik...

De. Nagyon is... ha segítenem kell... azt ki se nyomtatjuk...!

Megpróbálom... ez Polaroid... nem?

De.

A NŐ meztelenre vetkőzik. Minden sietség, közönségesség, vagy épp zavartság nélkül.

Kényelmesen, nyugodtan.

A FÉRFI exponál.

És hát sokszor nem is fogadom el a pénzüket... mondtam...

Nincs rá szükséged ...

Nincs...

Ha meg mégis elfogadom, az azért van, mert sokan nem értenék... magyarázkodni meg nem fogok...

A FÉRFI ismét exponál.

Szeretem a puncidat... utálom a borotváltakat!

Azt én is... egyszer megpróbáltam... csináltattam egy totál brazilt... vagyis hollywood-it... tudod...

Nem... mi az?

Mikor semmi nem marad...

Jézus... na az tényleg olyan, mint egy kagyló... az a hollywood-i?

Az. És nem gusztustalanabb, mint a pulykanyak!

Na az nekem nincs!

Persze van mikor bejön... egy laza rágós fityma... ha nem bűdös persze...

Hát ebbe most nem mennék bele...

Azért van neked is tapasztalatod...!

Főleg képekből... meg videókból... meg van egy kis terep-gyakorlatom a régmúltból... (szünet) És az milyen... mikor nem fogadsz el pénzt?

A FÉRFI időről időre – beszélgetés közben is -, lő egyet-egyet.

Hogyhogyan milyen?

Hogy reagálnak?

Meglepetéssel... mint te...

Sokszor van?

Már féltékeny vagy?? Nem korai egy kicsit?

Korai?

Úgy értem... gyors...

Csak... hogy...

Hogy tudd, milyen kivételes voltál ...?

Igen!!!

Ez az egész egy hülyeség... nincs olyan, hogy nagyszerű szerető...

Persze hogy nincs... csak szerencsés párosítás... vagy mi... próbálom elkerülni a „kémia” szót... attól kiver a víz...

És mi nagyon megyünk egymáshoz... nagyon jók voltunk...

Szóval... mikor volt utoljára?

Mi?

Hogy nem fogadtál el semmit?

Régen!! Vagy egy éve...

A FÉRFI ismét exponál.

Gyönyörű vagy...

Meztelen... és az elfogulttá tesz...

Nem... a meztelen ember általában kiábrándító számomra... nyomorult... kiszolgáltatott... törékeny...

De legalább őszinte... takaró hazugságok nélküli...

És... a bőröd... ez a cappuccino szín és az illata...

Mondtam... nem eszem húst... műanyag szarokat... sokat iszom és napozok...
Látszik... akkor... mi legyen?

Szerinted?

Levetkőzőm...

Jó.

Visszaadja a kamerát.

A kis-agyúakon miért nem nevet senki... csak a kisleányokon...

Nem kicsi! Hagyd már békén a farkadat...?

Valaki kell, hogy törődjön vele.

Majd én... jó?

Egyre kisebb... ahogy öregszem... az azért biztos...

Ez nem egy „előtte-utána” reklámfotó lesz...

Az fotó?

Hát nem? Ez fénykép lesz... és az arcodról...

A NŐ simogatni kezdi a FÉRFI-t. Egy kézzel, a másikban a kamerát tartja.

Ne csukd be a szemed...

Lassan... ez jó... remélem nem mulasztjuk el a pillanatot...

Ne félj...

Szeretném látni magam a szemeddel...

Fogod... ha nem is egészen az én szemem... a kamera egy csoda... Isten szeme...

Ahogy nézek rád abban a pillanatban ...

Igen... a szemembe... a szemembe...

Nehéz nyitva tartani... várjál... előbb mégis te...

Most a FÉRFI kezdi simogatni a NŐ-t. Először a hasát, a combjait, aztán azok között.

Ne mozogj... hagyd... ne csinálj semmit...

Az a lány... az álmodban ...

Végig... három napig... velem maradt...

Honnan tudod?

Kómában voltam... de az ilyet akkor is tudja az ember... sőt... valahogy tisztábban... pontosabban... mint bármikor... akkor ő volt a legfontosabb... és én neki... persze, hogy nem ment el... a szobából se ment ki...

Három napig?

Végig...

Szeretkeztetek... előtte?

Nem. Az nem ilyen volt...

Hanem?

Nem is akartam... az lezárt volna mindent... így nyitva maradt... így sosincs vége...

És ő?

Ő se akarta... gondolom... azért tűnt el...

De... ha akarod... lehetett volna... szeretkezhettetek volna? Oh... Jézus ereje...

Hát persze... de akkor...

Akkor...?

Akkor... nem várnám még mai is ...

És az jó... hogy várod?

Minden gondolatomban ott van... jó... nagyon... mert jobba tett...

Álom volt... csak álom....

De ma is velem van...

És itt hagyta a... a piros... lufit...

Igen.

Mindjárt.... mindjárt... itt a kamera... lassabban...

A FÉRFI átveszi a kamerát.

Finom... finom... csak lassan... de erősebben... most... most...

A NŐ orgazmusa erőteljes, ritmusos és görcsös, boldogan felszabadult. Arca átszellemült, ráncai eltűntek, áttetszővé, hamvassá vált mintha kiszakadt volna anyagi valójából bár mégis nagyon hús-vér, nagyon testi és evilági maradt.

A FÉRFI sorozatosan exponál.

Hosszú időbe telik, míg a NŐ magához tér és felé fordul.

Most tényleg te jössz.

A NŐ átveszi a kamerát és teszi, amit tennie kell a kívánt eredményhez.

Én vagyok az a lány... azt ugye tudod... én vagyok...

Tudom... talán tudom... és sajnálom...

Mit?

Hogy várnom kellett... egy életen át...

Nem kellett...

És azt is... sajnálom... hogy vége...

Minek?

A várakozásnak...

Mindennek megvan a maga ideje...

Igaz... semmiről nem késtünk le...

Nem voltál még készen...

Gondolom nem... de féltem... hogy... ne hagyd abba... nagyon jó...

Szólj... időben... és nyisd ki a szemed...!

Nyitva van... már semmi nem zavar...

Nézz a gépbe... Isten szemébe... és mögötte... ott az enyém ... látod?

Látlak... vigyázz... most.... most... Istenem!!!!

A számba akarom... a számba ...!!!

Most... lőjj...!!!

A FÉRFI kielégül. Zihálásból nyögésbe váltó örömének egy robbanásszerű hang vet véget.

Mi volt az?

Leejtettem a kamerát...

Te jó Isten...!!!

De megvan... ne félj...

Mi?

Hát a kép!

Néztelek... csukva volt a szemed...

Akkor is megvan... profi vagyok...!

Óriási volt...

Egymásba csavarodva, meztelenül pihegnek az ágyon. Mellettük, a földön a kamera.

Aztán a FÉRFI öltözködni kezd. Határozottabban és gyorsabban, mint korábban.

Most mi van?

Ugyanaz, mint korábban. Meg...

Meg?

Bejött a feleségem a képbe... a lelkipurdalás... vagy mi... Olyan elbaszott ez az egész!!!

De hát ő hagyott el...

De bejött... mégis csak bejött a képbe... mintha egy súlyos redőny zuhant volna le... kitakarva a napfényt... a buja, zöld tájat... s helyette ez a... reménytelenség, ez a fénytelen, penészes sötét idebenn...

Hiányzik...?

Nem ilyen egyszerű... elrohant... valósággal menekült... mindent hátrahagyva...

És?

Szóval visszajön...

Szeretted?

Ő volt a mindenem...

Mégis...?

Nem tudtam megtartani.

Nem is akartad... nekem inkább úgy hangzik...

Lehet... de most nem úgy gondolom...

Hanem?

Most semmi nem számít... nem érdekes... csak vele akarok lenni... érted??

De hát... mi nem számít?

Szörnyű... vele! Mindig is az volt! Az orgazmushoz közeledve az arca eltorzul, fájdalom vagy mi... meg félelem ül ki rajta... rángatózni kezd... agresszív lesz, csépel... üt... karmol... és üvölt... mintha valami láthatatlan démon ellen küzdene... amit ráadásul én hoztam rá... aztán... mikor végre kielégül... elhúzódik... reszket... és úgy néz rám, mintha sose látott volna... na ez nem egyszerűen elveszi az ember kedvét... az élettől is... de dühössé is tesz és undorít... minden alkalommal...

Mondtad neki... valaha?

Hogy mondhattam volna? De... rejtteni se tudtam ...

Ami persze még rosszabb...

Egyszer még meg is haraptam... az arcát... undoromban... ő görcsösen szorított... remegett... nyüsztett... rajtam meg valami őrült düh lett úrrá... nem akartam megütni... de véget akartam vetni az egésznek... nem tudom mi jött rám... beleharaptam... ma is ott a nyoma...

Jézus ereje...

Ne mondd ezt kérlek... kurvára idegesít... (szünet)... Bocsánat... Neki... egyébként tetszett... azt hitte a szenvedély...

Végül is...

És... ő nem olyan, mint te... ez a másik... a puncija... bűdös ...

Több infót kaptam, mint akartam... lassan le kell lőjél...!!!

Soha nem beszéltem erről... senkivel... na... az ő fényképe nem lenne akármilyen...

Sajnálom... mit mondjak...

Persze... utána meg... mint egy gyerek... ártatlan mosollyal... teljes tudatlanságban fekszik mellettem... fogja a kezem... "zsurmizza"... míg engem szétmar a viszolygás... az undor...

Nem értem, hogy...

Erről nem lehet beszélni vele... nem tehet róla... nem is tud róla... szerintem!

Mégis... szeretted...

Annak semmi köze ehhez... nagyszerű nő... ha nem is nagyon intelligens... szűklátókörű... de tele van szeretettel... gyönyörű... őszinte... és szerintem... tényleg leesne az álla, ha elmondanám neki ezt...

De legalább a szagát... azon lehet változtatni...

Dehogyan... mosakszik... a legjobb parfümöket meg szappanokat használja...

Szóval tudja...

Talán... meg... nem is csak a puncija... hanem a bőre... mindenhol... egyszerűen... nem kellemes a szaga... nekem nem...

Kémia.

Ne mondd ezt... futkos a hátamon a hideg!!! Meg a tapintása... vastag és nyirkos a bőre...

Mégis... vele maradnál... ha rajtad múlna...

Igen.

Szerencsés nő...

De nem bánnám... ha ...

Nem kellene szeretkezned...?

Igen. Amúgy sincs rá szükségem...

Hát akkor engem jól átvágtál...

Veled jó volt...!! De „szükségem” nincs rá!! És már régóta. Szeretem a simogatást az összebújást... az ölelést... de nincs „szükségem” már a kielégülésre... elmúlt... ez... veled... fantasztikus volt... és nagyon kellett... hogy tudjam, hogy még élek... de általában nincs "szükségem" rá... különösen nincs... a karmolásra... az üvöltésre... az egész démoni harcra... az ördögűzésre... gondolom... ez egyfajta nőies vonás bennem...

Lehet... én is ilyet kerestem... egész életemben...

Már... milyen?

Mint amilyen te vagy! Szelídet... simogatósat... "nőieset"... nem egy grizzly-t... aki széttép minden keféléskor...

Nem sok befolyásunk van az ilyen dolgok felett... szinte semmi... sajnos...

Szóval, vagy elfogadod őt... a szaggal és az üvöltéssel együtt... vagy örülsz annak, hogy eltűnt az életedből mindez... és persze minden egyéb is...

A FÉRFI már teljesen felöltözött. És egyre feszültebb.

Azt hiszi, hogy nem szeretem...

Ami részben igaz is.

Nem... nem igaz... nagyon szeretem...

A NŐ meg egyre kényelmetlenebbül érzi magát.

Hagyjuk ezt... már nem tudok mit mondani... csak hülyeségek jutnak eszembe... és elkezdett zavarni...

Mi?

Féltékeny vagyok... gondolom... irigylem azt a nőt... a helyzetet...

Féltékeny vagy??

Meg szomorú amiatt... ami nekem nem adatott meg...

Nem tudom miért beszéltem erről... bocsánat...

Mert mindjárt elmész... és mert kérdeztelek...

Nem kellett volna. Sajnálom.

Mert fontos. Mert tudni akartam.

Fontos.

Egyáltalán... hallottál engem... amikor azt mondtam ...?

Hogy te vagy az a lány... az álmomból?

Igen.

Hallottam...

Lehetek... nem gondolod?

Bárcsak te lennél...

Meg se nézzük a képeket?

Most nem. Ne haragudj. Majd...

Gondolod lesz még egy „majd”... egy „legközelebb”?

Lesz... nem?

Rajtad múlik...

Most tényleg mennem kell... nem tudom miért... de mennem kell...

A NŐ a falon lévő képek egyikére mutat.

Láttad ezt? Legalább ezt nézd meg!

Láttam... nagyon jó.

És?

Semmi... tényleg jó!

Tizenöt évvel ezelőtt csináltam... nézd meg a fickót ...!

Jézus... ez úgy néz ki, mint én... valaha...!

Ugye?

Akár én is lehetnék... mondjuk én sokkal jóképűbb voltam... és... soha nem voltam... ennyire gyenge...
törékeny...

Ebben nem lennék ilyen biztos...

Ezt, hogy érted?

Ahogy mondtam...

De hát nem is ismeresz...

De ismerlek...!!!

Micsoda pillanat... az ember érzi a csontig ható hideget... hallja a szelet... a hullámokat... a sirályokat... micsoda
magány...

Pedig ott voltam én is... mondjuk akkor még nem tudta... akkor vett észre...

Mikor exponáltál?

Igen.

Meghallotta?

Igen.

Gondolom dühös lett?

Nem volt veszélyes...

Aztán?

Beszélgettünk. Semmi különös. Mégis... szép volt...

Mennem kell. Ne haragudj!

Vág közbe a FÉRFI és egyetlen rántással letépi a léggömböt a székről.

Most mit fogsz csinálni?

Nem tudom. Hazamegyek!

Hozzá?

Nincs ott!

Lehet, hogy már visszament...

Ki tudja?

És?

Folytatjuk, ahol abbahagytuk...

Ennyi?

Mi más lehet? Ebben a korban? Majd jobban vigyázok a szavaimra... a gesztusaimra... jobban kontrolálom az arckifejezésemet... és mindenekelőtt megpróbálom elterelni a figyelmét a... dologról...érted...?
Szublimáció!! Ott a főzés... a takarítás... a vásárlás...

Azért te egy sovíniszta disznó... is... vagy!!!

Én nem vagyok az... de ő minden másnak ellenáll!!

És soha ne harapd meg többé... akkor se, ha azt hiszed, hogy tetszik neki!!

Megpróbálom!!! Egy biztos... három ember volt csak a földön, akire elég volt gondolnom... és sírva fakadtam...

És ő az egyik?

Ma már az egyetlen... a másik kettő már rég halott...

A szüleid.

A szüleim.

A NŐ csalódottságát - bár igazából miért is lenne az? - kesernyés mosollyal próbálja oldani.

És én?

Ha rád gondolok majd... szerintem mosolyogni fogok...

Az jó...

Na, megyek.

Visszajössz valaha?

Ha jöhetek...

Mondtam... csak rajtad múlik!

Megadnád a számod...?

Nincs rá szükség. Jöhetsz bármikor... én itt leszek!

És beengedsz?

Várni foglak! És a képed... addigra fenn lesz itt valahol...

És amit én csináltam? Rólad...?

Az is... talán.

Ha elkaptad a pillanatot...

Elkaptam...

A FÉRFI kilép és becsukja maga mögött az ajtót. Meredek, végeláthatatlan lépcsősor van előtte. Elindul lefelé. Lent megáll és visszafordul.

Nincs már ott se a lépcső se az ajtó. Csak egy málló vakolatú fehér fal, nem több, mint fél méterre az arcától.

Mintha számított volna erre, nem csodálkozik, de kétségbeesetten a földre roskad, s erőtlenül a falnak dől. Sírva fakad. Kezében ott a billegő, szabadulni akaró piros léggömb.

Valahol közel, vagy távol, már meg nem mondható, a NŐ is sír. Lakása folyosóján, egy fehér falnak támaszkodva, ott, ahol csak másodpercekkel ezelőtt még egy ajtó volt. Az ajtó, ahol a FÉRFI kiment.

Felemeli karját, kezében most is ott a kamera, és exponál, készít magáról egy szenvedélyes, könnyes szemű, megható portrét.

3. RÉSZ

EGY KÓRTEREMBEN

Legalább 15 évvel később. Gépek sustorgása és félhomály.

A FÉRFI fekszik a szoba egyetlen ágyában. 75 éves, vagy idősebb és feltűnően törékeny. Haldoklik.

A NŐ - ötvenes évei vége felé járhat - gonddal, szeretettel és nagy hozzáértéssel sürgölődik az ágya körül.

A kamera elsősorban – de nem kizárólag - a FÉRFI szemszögéből követi az eseményeket, bár nem ritkán ő

maga is – ha sokszor csak egy-egy végtagja képbe nyúló részlete révén is – bekerül saját látómezőjébe. Röggtönzöttnek tűnő, szélesen jobbra-balra mozgó vagy fel-lebillenő kameramozgások – a halálközeli állapotból időnként vissza-visszatérő, majd oda visszasikló FÉRFI többnyire elveszett és kétségbeesett, máskor kifejezetten tiszta és tudatos nézelődésnek megfelelően - rögzítik utolsó perceit, haldoklását, búcsúját a világtól.

A szövegek jó részét most is belső hang – jórészt a FÉRFI-é - közvetíti, de egy részük fennhangon, célzattal mondott, választ váró monológ-töredék, melyet az állandó mozgásban lévő kamera többnyire szinkronban rögzít. Ezeket a megszólalásokat a NŐ természetesen hallja és általában reagál is rájuk, sokszor szintén szinkronban, de előfordul, hogy csak belső hangján, képen kívüli narrációban.

A FÉRFI gondolatai – melyek állapotának megfelelően hol szinte megfeythetetlenül zavarosak, hol érzelemmel és értelemmel teli gondolat-fűzerek – természetüknél fogva csak ritkán érnek el a NŐ-höz és még ritkábban váltanak ki belőle direkt verbális reakciót, de az is előfordul. Kommunikációjuk kifejezetten azt az érzetet kelti, hogy a FÉRFI-t és a NŐ-t kimondott szavaik és legbensőbb gondolataik együttesen és egyforma erővel kötik össze.

... nem más... egy álmom... ugyanolyan mint azok voltak... csak ki kéne nyissam a szemem... és véget érne... azok a régi álmok... vele... de szépek voltak... megemelték a lelkemet... felemelték... vagy mi is az a szó... szárnyaltatták... repítették... aztán persze keserűen értek véget... mindig keserűen... mert eltűnt... mindig eltűnt... de akkor csak gyorsan ki kellett nyissam a szemem... csak fel kellett ébredjek... ki kellett másszak az ágyból... szédelegve... dülöngélve... hisz oly messziről kellett visszajöjjek... mindig... ilyenkor mindig kinyitottam az ablakot... hogy beömljön a nap... hogy feltöltse a lelkemet...vakítón... fényesen és fájón... de közben soha nem akartam felébredni... csak mikor véget ért az álmom... mert az fájt, mikor eltűnt... és mindig eltűnt... és attól mindig sírhatnékam támadt... mert soha nem tudtam, hogy látom-e még valaha... mégis... olyan jó volt várni... remélni... olyan... jó... most is...

Itt vagyok, kedves! Ne félj!

Nem hozzád beszéltem!

Azt hittem! És most?

És most... mi?

Most kihez beszélsz?

Hát... hozzád...

Nem akarod kinyitni a szemed?

Nem!

Az előbb mondtad...

Meg se szólaltam. És nem akarom kinyitni... jó így... még várok...

Te tudod... várjál hát...

Rá várok e... vagy csak... hogy lássam a nővéreimet... ez lenne most a válaszem, ha kérdeznél... vagy ez is csak egy kérdés?

Ha zavar a zaj... becsukom az ablakot...

Nem... jó ez... zajlik az élet.

Igen... megjött a friss áru odalenn... gurítják a polcokat kifelé a teherautókból... az csinál ilyen zajt...

Milyen áru...?

Mindenféle dobozok... nem tudom...

Kenyér van...? Friss kenyér? Meg tej?

Nem látom... de biztosan...

A hűtőkocsik...?

Itt vannak... de mindjárt vége az egésznek... és akkor csend lesz...

Nem zavar... megismertem a hangjukat... a hűtőkocsikét...

Igen az egészen más... az a surrogás... vagy mi...

Mégis... ki parancsolhatja meg nekem... hogy megtegyem... ki? Megteszem, ha akarom... és akkor se biztos!

Mit... kedves?

Kinn vannak a kertben... a nővéreim... nevetgélnek... rohangásznak... játszanak a gyerekeimmel... ez jó... én úgyse tudnék... nagyon fáj a hátam... most megint nagyon fáj... furcsa... mert hol teljesen eltűnik a fájdalom... hol a csípőim fájnak... na... az kegyetlen tud lenni... hol a hátam... meg a bokám is szokott... az egyik... az Achilles ínam... hogy az is mitől... jön meg a fájdalom... vándorol... mintha tudatosan irányítanák... mintha mindig kéne szenvedjek... valahol... és mintha a sejtjeim... a csontjaim... a rohadat ízületeim... az izmaim nem bírnák a munkát... a sok kínzást... mintha azért dolgoznának váltott műszakban... hogy ne boruljanak ki... mert szenvednem azt kell... az biztos, hogy elő van írva... meg is érdemlem... persze, hogy meg... ebben hiszek... de az is biztos... hogy nem sokáig tart... hogy jön a megváltás... ahogy jött a megvilágosodás is... mert azt is megérdemlem... azt meg... azt a kis időt... kibírja az ember... állva is... vagyis... fejen állva is vagy hogy mondják!!!!

Fejen akarsz állni, kedves... az most nem jó ötlet!! Nagyon nem...

Miről beszélsz? Beteg vagyok... nem bolond!!!

Akárhogy is... ha meggyógyulsz... majd fejre is állhatsz!!!

Játszanak a két gyönyörű fiammal... a fiaimmal... fáj, hogy apám... nem szerette őket... fáj... feketék mint az ébenfa... a hajuk szinte kék... a szemük... olajos gesztenye... persze... minden

gyerek szép... de ezek különlegesek... a két gyönyörű fiam... miért szereti mindenki a szőkéket... a szőke lányokat... nőket... még a szőke férfiakat is... jobban, mint a feketéket... a fekete sötét és piszkos... és a sötétben félünk... a piszoktól undorodunk... a fény megnyugtat... a fény boldoggá tesz... a sötét félelmetes... veszélyes... hülyeség... nincs veszély... csak nyisd ki a szemed... és hagyd, hogy a szereteted kiáramoljon... és feloldja a sötétséget... ha már nincs nap... apám azt mondta... hogy "és akkor mi van... ha ülsz a fekete gyerekeiddel szemben... ha tudnak is késsel- villával enni... hát persze, hogy tudnak... hisz te tanítottad meg őket... de idegenek... az nem jut eszedbe... egy idegen világ?" Micsoda ostobaság... „a fény miatt van az egész”... üvöltöttem... „mert akkor mi van apu... ha lekapcsolom a villanyt... akkor mi van...? A legszőkébb szőke is fekete lesz a sötétben...””, ő meg csak nevetett... és azt mondta... „de mi van ha felkapcsolod...”?

Felkapcsolom, persze!

Nem kell. Attól nem lesz világosabb!

Nem értem.

Sötét van... sötét van... és ez a baj. Ezen nem segít a lámpa...

De az se... ha nem nyitod ki a szemed! Persze nem akarok bele szólni.

Nem érted... hogy nem akarom a sötétet látni?

Ő is szőke volt... és ő is fekete most... fekete, mert nem létezik... nincs itt... de visszajön... biztosan visszajön... mindig visszajön... vajon rá várok... azért nem nyitom ki a szemem? Hogy meglephessen... hogy ne lássam ahogy a fényből kiválik a teste és elindul felém... lehet... mi is a neve...? Nem kérdeztem soha... nem elfelejtettem... sose felejtettem volna el... de miért kérdeztem volna meg... mikor ismerem mióta élek... sértő lett volna... csak úgy rákérdezni... hogy „mi is a neved?”

Ha újra eljönne... azért kérdezd meg... jól esik az az embernek!!

Nem tudom miről beszélsz!

Kiről... inkább...de azt én se tudom...

Állandóan beszélsz... de túl halk... nem hallom...

Nem szóltam én egy szót se!!

Furcsa volt... határozottan furcsa... különösen, hogy mindig eltűnt... mikor közelebb kerültünk egymáshoz... mikor kezdtem megérteni... meg az is különös volt... ahogy ismét előkerült... és minden alkalommal rá kellett döbbenjek... hogy mégsem értettem meg semmit... sötét van... persze... de nem nyitom ki a szememet... jól esik a pihenés... nagyon jól esik... és nem lehetek türelmetlen... bármikor kinyithatom... hát miért ne tarthatnám egy kicsit csukva... mikor jól esik...

Mesélj még... a srácokról...!

Elaludtam... gondolom... bocsánat...

Nem baj... a srácokról mesélj még... jó volt hallgatni...!

Milyen srácokról?

A fiaidról...

Soha nem volt gyerekem... hogy miért nem... azt nem is tudom... jó lett volna tartani a meleg kis kezüket... meg hagyni... hogy ők tartsák az enyémet... meg nézni őket, ahogy alszanak... az mindig meghat... mikor nézem őket... meg beszélgetni... később... mikor már nagyok... felnőttek... beszélgetni a világról... ők talán értik... mert nincsenek... nem befolyásolja őket a... valóság... az élet... de miért nincsenek... vagy ha vannak... hol vannak? Talán még nem késő...

Nekem sincs gyerekem... sőt senkim sincs... de nem is bánom...

Most jó lenne... látogatnának... meg minden... az persze nem éri meg az évtizedes szenvedést...

Miért lenne az?

Nem szeretem, amit a gyerekek az életünkkel tesznek... amit velem tesznek... sosem szerettem...!

Azért meg, hogy legyen kit szeressek... vagy, hogy engem szeressen valaki....

Az meg önzés... nem lehetek önző...

Evvel valahogy én is mindig így voltam... szeretem a gyerekeket... de magamat... a magam szabadságát még jobban szeretem...és hát a gyerek... az utolsó és leghalálosabb hátba szúrása mindannak, ami vagyok... amiért megszülettem...

Jó gyerekek ők... nem hangoskodnak... suttognak... mert tudják... hogy bajban vagyok... nagy bajban... és akkor elcsendesedik minden és mindenki... és olajos gesztenye szemekkel bámulnak a szememből áradó fénybe... nem is igazán látom őket... olyan ragyogóak... csak a szemüket... azokat a csillogó barna golyókat... és nem mozdulnak... és csendben vannak... csak bámulnak... én meg őket... és visszatartott lélegzettel... figyelem... hogy lélegeznek e... hogy lélegeznek e... mert közeledik a halál... tudom... de nem... nem az övéké... ők lélegeznek... finoman... halkan... ahogy a fiatalok szoktak... könnyedén... langyosan és jóillattal... de a halál közeledik... lehet, hogy én vagyok szarban... hogy én fogok meghalni... ?

Mindannyian kedves... mindannyian meghalunk...

De most...? Ez lenne a vég? Vagy ez tényleg csak egy álom?

Az egész az... az egész csak egy álom...

És bármikor felébredhetek... ugye...?

Ha igazán akarsz, igen... bármikor...

Ha igazán akarok mit... élni?

Igen.

Akkor miért halnak meg mégis olyan sokan...? Ha ilyen egyszerű...

Mert ők már nem akarnak... vagy mert már nem mernek... nem elég bátrak...

Ezért nem nyitják ki a szemüket?

Ezért.

De én... kinyithatom...?

Igen... és nincs mitől féljél...

Jó. Akkor... várok még egy kicsit... jó pihenni... sok volt ez... fáradt vagyok...

Már mondtad... igen... pihenj... persze...

Miért van ilyen csend?

Elmentek a teherautók.

Én szeretem őket... a pakolás hangjait... nem zavarnak...

Hát jobb is... mint ez a gépi zümmögés...

Ennek sosincs vége... mintha egy rakás ember susmorogna... sutyorogna... rólam... titkokat... amit csak ők tudnak...

Félelmetes... és rejtélyes...

Az... az ember háta mögött... megállás nélkül hallom... de nem látom őket... sosem látom... te érted... mit beszélnek...?

Dehogyan.

Sokszor... meg mintha nem is beszélnének... kuncognak... sőt egyenesen röhögnek... De most csend van. Miért nem hallom a pakolást?

Mondom... elmentek...

De a gépeket se hallom.

Pedig azok most is sutyorognak...

Sutyorognak... susmorognak... van ilyen szó egyáltalán?

Persze. Jó szó...

De már nem susmorognak... mert már nincs szükségem rájuk. Az jó jel... nem?

Hallottad, amit mondtam?

Persze. Azért a csend... az ijesztő tud lenni...

Ha csend... hát csend... de sose félj... használd ki... aludj... addig míg újra nem kezdődik.

Fog?

Mindig, minden újra kezdődik.

Az jó...

Nem kérsz egy kis vizet ...?

Hogy lemossa a szennyet a lelkemről...?

Vicces vagy.

Nem vicc volt.

Milyen szennyet?

Ne kérdezd... mert még meg mondom...

Szomjas nem vagy...?

Nem vagyok... de több erőre van szükségem... és megtisztulásra... késő van már...?

Mihez?

Bármilyen... mindenhez...

Mindenhez?

Miről beszélsz? (szünet) Azt kérdeztem... hogy késő van e már...

Hogy mennyi az idő?

Igen.

Mondtam... hajnalodik... már meghozták az árut... és már el is mentek...

Hajnalodik? Mi történt?

Átaludtad az éjszakát...

De még sötét van.

Már nincs. Feljött a nap...!

Igen... kérek egy kis vizet... szomjas vagyok... azt kérdezted... vagy nem...?

Igen... adom...

Akkor már késő...

Mi?

Késő van...

Vagy korán... hajnalodik... mondom...

Milyen kár...

Mi?

Hogy eltelt a nap...

De most kezdődik egy másik...

Az jó...

Süt a nap... erősen süt... nem akarod látni?

Majd később... érzem a sugarait... ez gyönyörű...

Az.

Fáj a szemem... már nem bírja úgy a fényt... mint régen...

Öregszünk... mindannyian... már az enyém se bírja...

Nem az... hanem mikor megütöttek...

Mikor... mi történt...?

A buszon... mikor kiraboltak...

Elvesztettem a nagymamám pénztárcáját... több mint százéves volt... nem a nagymama... a pénztárca... elvesztettem... a rohadt erőszak miatt... az dől mindenből... a tv-ből... a filmekből... megállás nélkül... már a plakátjaik is... a kurva plakátok... nincs egy... amin ne lenne egy pisztoly... vagy puska... vagy... mit tudom én... kés... vagy tank... nem tudom... utálok az egészséget... megőrizni az embert... erőt sugall minden... erőt ott is ahol nem erő kell... ahol gyengeség kell... szelídség... erőért üvölt minden és bosszúért... nemlétező sérelmekért... meg létezőkért... de teljesen mindegy... utálok... az ember már azt se tudja, hogy mi van... hogy áldozat e vagy gyilkos... miért kéne bosszút érezzen... mikor csak fősvény... miért kéne tudja... hogy hol áll... melyik oldalon... mert oldalak vannak... ahonnan dől rád a gyűlölet... oldalak... pedig a világ kerek... olyan... mint egy labda... persze... nagyobb... de mégis... és a gyűlölet hamar gyökeret ver... észre se veszed... és kihajt... az egyetlen megbocsáthatatlan a múltban az az... hogy elmúlt... és átengedte a terepet ennek a kibaszott jelennek...

Jól vagy?

Jobban... határozottan... jól tett a víz...

Ja... el is felejtettem... bocs... hozom... igyál kicsit...

Megtámadtak... a buszon... de jelteni se tudtam... nem volt tanú... mindenki a telefonjával volt elfoglalva... vagy ömlött az agyukba az a kurva zene... csukott szemmel hajlongtak, imbolyogtak... egy rakás halálba menő zombi... kivéve egyet... azt hittem, hogy rám néz... hogy engem fotózik... nem bántam... fiatal nő volt és szép... még örültem is... mosolygott rám... de ahogy kiderült nem rám... és nem fotózott... vagyis nem engem... csak szelfizett... magát bámulta... magát fotózta... még csücsörített is... nem fényképezte, az biztos... Jézus ereje... ezt ki mondta... te?

Nem szóltam... mi baj?

Semmi.

Mikor megszólítottam... nagyon sajnálta... helyes volt... azt mondta... hogy hülyeség ez az egész... már mint a szelfi... de olyan boldog volt... valamiért és... és meg akarta örökíteni... szóval azért csinálta... de nem is lett jó... mondta... kamu lett... mesterkélte... meg is mutatta... tényleg mű volt... a mosolya... pedig milyen helyes lány volt... le is törölte... szóval nem volt tanú... csak ő... ez a szép lány... kivéve, hogy ő se látott semmit csak magát... és a saját boldogságát se tudta lekapni... a boldogságát... nem tudta... a biztonsági kamerák... meg beszartak... azt mondta a sofőr... az „aksik” lemerültek... így mondta... „az aksik”... én meg sírtam... sajnáltam a nagyanyám táskáját...

Azt vették el...?

Azt! A kibaszott rablók... vagy mi! Erről beszélek... nem figyelsz? Gondolom... te se láttál semmit...???

Ja... igen... illetve nem... bocsánat... nem láttam...

Mindig ezzel jön... hogy igyak... mert kiszáradok... és ha iszok... akkor majd kihajtok? Kérdeztem is... de nem nevetett...

De mi történt... voltaképpen...?

Belecsaptak a szemembe... vagyis megütöttek... a szememet érte... azt hiszem... azóta képtelen vagyok kinyitni...

De miért volt nálad a nagyanyád táskája?

Szerettem a nagyanyámat... de nincs róla egyetlen fotóm se... pedig szívesen mutatnék... vagyis fénykép... ő mindig kijavított...

A nagyanyád...

Mi van vele?

Ő mondta, hogy fénykép...?

Nem... nem... volt egy lány... fényképész volt... ő mondta... meg azt is, hogy... fényképész...

Én is úgy mondom...

A szelfik... a legostobább dolgok... lefotózni magad... kamu mosollyal vagy eltorzított pofával... mint egy idióta... minek...? Jó... megnyugvás a rondáknak... mondhatják... hogy csak hülyéskedtek! Semmi méltóság nem maradt az emberben... semmi tisztelet... önmaga... a pillanat vagy a hely iránt... semmi... már nem a csodákat fotózzuk... meg az élet... eltűnő egyszeri pillanatait... hanem magunkat... előttük... bennük... idióta arccal... kiröhögünk mindent... és mindenkit... mintha semmi nem lenne lényeges... mintha csak mi lennénk azok... állunk az óceánok partján... meg a hegytetőkön széttárt karokkal vigyorogva... mintha mi teremtettük volna a világot... s nem vesszük észre... hogy pusztulás és halál fenyeget minden oldalról...

Ne kiabálj, kedves... nem tesz jót, ha felizgatod magad...

Ostoba dolgok...és igenis nálam volt a nagyanyám táskája... miért... az baj? Talán én vagyok a hibás abban, hogy ellopták... mert szerettem... igen... azért volt nálam... és azért szerettem... nem a táskát... ne vágj közbe... hanem őt...

Csak hoztam egy kis vizet... innod kell....

Mert ő volt az egyetlen felnőtt, akit Helennek hívhattam.,. úgy értem... hogy a nevéen... nem, hogy „tanító néni”, vagy „nagyi”... vagy „mama”... vagy ilyesmi...

Én életemben nem csináltam egyetlen szelfit se...

Mit?

Szelfit.

Most ez, hogy jutott eszedbe?

Nem is tudom... csak mondom... mert utálok a szelfiket meg a szelfizőket...

Nem igaz...

Persze, hogy igaz!! Miről beszélsz?

A NŐ a vizes palackkal az ágyhoz lép és egy vékony szívószál segítségével itatni kezdi a FÉRFI-t.

Végre... nem száradhatok ki... ez fontos... és ez finom... forrásvíz... gondolom... hús... selymes és tele van étellel...

Sokáig és élvezettel szürcsölve iszik, majd szomjúságát oltva váratlanul elalszik.

Te fotós vagy... nem?

Fényképész... igen... de honnan tudod?

Most mondtad...

Csak azt mondtam, hogy én is úgy mondom... hogy fényképész...

Emlékszem arra... a szelfire... a kielégülés pillanatára... gyönyörű voltál... a szemed csukva... mosolyogtál...

Ja... az... az volt az egyetlen... de mégse volt szelfi...

Hanem?

Becsukott szemmel... hogy is csináltam volna?

„Profí” vagy... gondolom úgy... nem emlékszem már, hogy hol láttam... nem szelfi volt?

Nem... Lehet megjelent valahol... sok minden megjelent... de nem szelfi volt... más csinálta... én meg az övét... persze az én ötletem volt... de attól még nem szelfi... nincs szebb a kielégülő arcnál... micsoda pillanat... a legőszintébb... megszűnik minden... csak egyetlen érzés marad...

Nem mindig szép... sőt... borzalmas... is tud lenni...

Őszinte... az meg mindig szép...

A FÉRFI-t egy gondolat felriasztja. Most először, tágra nyílt szemmel bámul a plafonra, bele a kékes neonfénybe.

Jézusom... már emlékszem...!!! Nem is volt csukva a szemed...

És nem is volt szelfi... mondom... sose szelfiztem...

A FÉRFI lecsukja szemét.

Milyen idióta szó...”szelfi”... borsózik a hát tőle...

Lehet, hogy fázol, nem az a baj? Elég hideg van.

Dehogy. Miről is beszéltünk...

Ja... a hotel... sose találtam meg a bejáratot többé...

Milyen bejáratot?

Hát a hotelét! A kijárat megvolt... de a bejáratot nem találtam...

Milyen hotel?

Nem tudom... talán nem is hotel volt... de szép voltál... Istenem...!

Én?

Te!!! De ez most szomorúvá tesz... nem akarok szomorú lenni... amúgy meg... nem is igaz!

Mi nem igaz?

A kielégülés... nem az egyetlen őszinte pillanat...!

Van még az ásítás... tudom...

Az vicces... nem számít...

Meg az alvás... az engem is megrikat...

Már mondtad...

Te mondtad! Kérsz még vizet?

Nem... fáradt vagyok... nem szomjas...

Pihenj... nem kell beszélgetnünk...

Meg aztán van még... na az a legőszintébb... de arról nem akarok beszélni...

Miről?

Hát arról! Tudod jól... (szünet)

A FÉRFI visszasiklik félkóma-félálom állapotába.

Egyébként az tényleg fantasztikus volt... aztán elejtetted a kamerát!!

Mikor?

Miután megcsináltad... azt a szelfit...

Nem szelfi volt... nem magamat fényképeztem... téged...

Igen... az arcomat... míg a farkam a szádban volt... mikor kielégültem...

Emlékszel végre...!

Te jó Isten! Milyen jó volt...

A FÉRFI ismét magához tér. Szemei ezúttal tisztábbak, ő maga meg erőteljesebbnek tűnik, mint korábban. Váratlanul felül, felkelni készül.

A NŐ gyengéden visszanyomja.

Nem jó ötlet.

Fel akarok kelni.

Majd később. Most maradj.

Különleges pillanat volt... mondom... láttam valahol... de nem tudom hol...

Volt idő... mikor sok mindenem megjelent...

Szóval... mégis csak fotós vagy... akkor miért tagadtad?

Fényképész és... nem tagadtam!

Egy „profí”!!

Az voltam egy ideig... igen...

És... aztán?

Más instrukciót adott a GPS-em... irányt váltottam...

Nagyon emlékeztetsz valakire...

Igen...?

Van kamerád... ugye?

Fényképész vagyok...

Most, hogy bevallod!

Jézus ereje!!

Nem a hülye telefonodra gondolok...

Én se... persze, hogy van fényképezőgépem ...

Itt van... ugye?

Itt.

Mert mindig veled van?

Mindig...

Aludtam...?

Mikor?

Hát az előbb...

Igen.

Meddig?

Röviden. Pár perc volt az egész.

De álmodtam ...

Ugyanazzal a nővel?

Milyen nővel?

Akkor lány...!

Ezt honnan veszed... sose beszéltem erről...?

Nagyon is beszéltél róla... a lányról... a léggömbbel... aki mindig eltűnt...!

A FÉRFI talajvesztett, de hamar túl teszi magát rajta.

Ja, igen. Ő... más volt... nem olyan, mint te... mert te nem fogsz elhagyni... ugye?

Persze, hogy nem. Maradok!

Végig?

Hát... mi a vég?

Nem tudom... mikor újra kinyitom a szemem... mikor meglátom a napot... mikor már nem lesz szükségem rád...

Igen... addig itt leszek...

A FÉRFI ismét átsiklik abba a másik világba, amivel már oly régóta incselkedik.

Szemhéja megemelkedik, félig nyitott szemmel elalszik.

A lányról? Nem. Soha nem említettem... soha... senkinek... nincs is mit mondani... vagy megérteni... várok rá... és ő megjön... hogy lásson... eljön... erről nincs mit mondani... a nap... ahogy fordult... egyszer csak... vékony sávban besütött a szobámba... és megláttam, amit addig, a sötétben nem láthattam... a kedvenc gyerekkori sarkomat... mintha Isten... arannyal... vagy mézzel csorgatta volna tele... csak azt a sarkot... és a piszkos... szaros gatyám is ott volt... a padlón... a sárgás-barna folttal... de most az is aranyszínű volt... ragyogott... szégyelltem magam... féltem, hogy meglátod... és a törött töröm is ott volt... amit soha többé nem fogtam a kezembe... bár imádtam a vívást... de majdnem megöltem a barátomat... mikor a hegye lepattant... és átment a sisakján... bele a szemébe... és volt ott egy fából készült maszk is... ijesztő... Maliban kaptam... jóval később... de az is ott volt... álmomban... a szaros gatyával... és a törrel... látom most is... mintha tegnap lett volna... és ott volt a lány... semmi nem volt rajta... emlékszel?... és maszturbált... de csak gondolatban... mozdulatlanul... lassan elboruló... mindentől... mindenkitől eltávolodó tekintettel... aztán lehunyta a szemét... és mikor kielégült... az arcára... valami sosem látott... földöntúli öröm és... nyugalom ült ki... és abban a pillanatban

csinált magáról egy szelfit... gyönyörű volt... emlékszel?

A FÉRFI, szeme felpattan, felébred.

Hát persze... de nem szelfi volt... nem én csináltam azt a képet... és csukva volt a szemem...!

Tudom... mert az enyém meg nyitva volt...

Én azóta nem hordok alsógatyát... még kicsi voltam... és ő nem is láthatta... a szeme csukva volt... és sötét volt... kivéve azt a kis fényes sarkot... nem is a nap volt az... valami fénycső talán... mint az ágyak felett... a kórházakban... az a vékony, egyenes fénysugár... benne a táncoló porszemmilliókkal... mintha ünnepeltek volna... és Doxi... a kertben ugatott... borzasztó, rekedt, agresszív ugatása volt... féltem tőle... és anya... a húgom... meg a lány... veszekedtek valamin a konyhában... szörnyű zajjal... sose felejttem el azt a napot...

Az a lány...?

Mi?

Az álmodból...?

Dehogy... a cseléd... a Rózsi...

A konyhában?

Igen... valamit főztek... rettenetes zaj volt... valami vita... a Rózsival... a cseléddel... a másik... aki fejben maszturbált... semmit nem csinált... mégis kielégült... az volt ugyanaz... az álomból... az a lány... a csukott szemű... aki hasonlít rád...

Rám?

Igen... még gondoltam is, hogy jó lenne, ha te lennél...

De hát ez mikor volt? Még gyerek voltál! Én meg még nem is voltam...!

Ismertelek... tudom, hogy olyan volt, mint te... az illatára... emlékszem... olyan szaga volt az ő puncijának is... mint a tiédnek... mint annak a füstölőnek... mi a neve...?

Ne mond ezt... ez zavarba hoz...!

Téged?

És mi van, ha én voltam...?

Lehet... majd megnézek... ha már nem fáj a szemem a fénytől... majd kinyitom...

De hát nyitva van...

Azt azért tudom... hogy mikor van nyitva!! A kezeden volt a kamera... és mikor kielégültem exponáltál...

Már mondtad... aztán kiejtettem a kezemből... már mondtad azt is... csak az nem én voltam...

Hanem?

A lány. A fényképész... akinek mindenféle albumai jelentek meg... és benne volt ez a történet is...

De te is fotós vagy...!

Fényképész! Igen...

És „profi”... azt mondtad...!

Azt nem mondtam... de végül is... sok mindenem megjelent...

Akkor összekevertem... hisz azt én csináltam rólad... még előtte... tényleg nem szelfi volt...

A FÉRFI hirtelen megváltozik. Szemei és gondolatai látszólag kitisztulnak.

Emlékeztetsz valakire...

Kire?

Ha megmondom... letagadod... az is lehet... hogy csak egy érzés... itt a géped?

Már mondtam. Mindig velem van...

Milyen?

Polaroid... ismered?

Igen... de sose volt a kezemben... illetve...

Illetve?

Semmi. Mi ez az ugatás? Itt a Doxi? Ne félj tőle... nem bánt...

Nem nagyon szeretem a kutyákat... inkább macskás vagyok... ha bármi...

Mondom... ne félj... ha velem vagy... nem bánt...

Nem félek...

Apám kutyája volt... mikor kisgyerek volt... nagyon szerettem...

Apádat?

A kutyát!

De hát az... korban... nem igen jön ki...

Nagyon szerettem... különösen mikor még kicsi volt... kis szőrgombóc.

Csak az ugatását nem szeretted...

Azt nem... az igaz... harsány volt, fülhasogató és rekedt...

És apád?

Imádtam... mikor elvitték katonának... a kutya rohant utána... ötven kilométert... vagy többet... követte a teherautót... hogy hogy csinálják az állatok... az rejtély...?

Én meg... lementem a lépcsőn... megfordultam... és már... azt se tudtam... hol vagyok... már az ajtót se találtam többé... micsoda egy idióta történet!

Miről... beszélés? Milyen ajtót...?

Hát az övét...

A kutyáról beszéltünk... nem... Doxiról?

Vagy... lehet, hogy Dixi volt... igen... csak az ugatását nem szerettem... mikor a kisso a konyhaasztal körül görkorcsolyázott... be nem állt a szája... egyfolytában ugatott...!

A kisso?

Nem... a kutya... az ugatott...!

De ki a kisso, aki görkorcsolyázott?

Őt nem ismerem... de mikor kicsi voltam... az én kutyám is mindig ugatott... szar érzés... de nem emlékszem már a nevére... pedig, hogy szerettem...

Mikor görkorcsolyáztál?

Akkor is... ugatott... igen... Istennem...

A FÉRFI ismét átcsúszik. Néhány másodpercre csupán. Aztán kinyitva szemét folytatja.

Mit mondtál?

Te beszéltél...

Miről?

Hogy mi lett a lánnyal.

Melyikkel?

Ott a sötétben... gondolom... aki szelfizett... vagyis... aki nem...?

Akkor még nem is élt... meg nem volt szelfi... csak azok a régi gépek... és senkinek nem volt elég agya ahhoz... hogy megfordítsa őket... furcsa... én nem róla beszélek... hanem Rózsiról... a cselédünkről...

Volt cselédek?

A szüleimnek... most meséltem róla... én még kicsi voltam... de nem úgy hívtuk... hogy cseléd... hanem hogy Rózszi... az első szerelmem volt... és évekig az egyetlen... csak fantázia persze... plátói... aztán egy nap... arra kértem, hogy érintsen meg... érted... ott lenn... és ő megtette... nem is lepődött meg... tizenhárom éves lehettem... és először volt erekióm... a viszketés... az a viszketésszerű érzés... amit akkor... az érintésére... éreztem... nem evilági volt... sem előtte... sem azóta nem éreztem többé... félelmetes volt... pulzált... forró volt a farkam... az egész testem... majd szétfeszített ez a furcsa, ismeretlen erő... féltem... meg akartam is, hogy szétrobbanjon... hogy történjen valami... akármilyen... csak... az a rettenetes és mégis jól eső... ismertelen fájdalom... az szűnjön meg... akkor is ha... jó volt... mert az volt... csodás volt... törjön ki, mint a vulkán... ez a mérgező... az egész testemet... lelkemet átjáró viszketés... Biztos voltam benne, hogy soha többé nem akarom érezni... de persze... ahogy megszűnt már ismét akartam... rab lettem... függő... és azóta is... sok-sok-sok ezerszer... bár már sosem volt ugyanaz... mindig azt keresem... de hiába... az egyszeri volt... soha vissza nem térő... sem a fájdalom... sem az élvezet... úgy... mint az első füves cigi... ami már sosem ismétlődik meg... sosem lesz többé már egy másik első... a görcsös kacagással... a szűnni nem akaró éhségérzettel... ahogy soha többé nem lesz már egy első kielégülés se... mint az volt... ő a szájába vette a farkam... és nem engedte... hogy kivegyem... szívta... mint egy pumpa... vagyis... az nem szív... tudom... mint egy porszívó... de nem fájt... közben átkarolt... a fenekemnél összekulcsolta a karjait... és szorosan tartott... míg én életemben először... kielégültem... hosszan... vonagolva, rángatózva... majdnem elestem... szégyelltem is magam... ő azt mondta... hogy édes voltam... mint a tej... én sírva fakadtam... undorodtam... nem bírtam ránézni se... nem tudom hogy kerültem ki onnan... csak arra emlékszem... hogy ültem a szobámban... egyedül... sötét volt... csak a kedvenc sarkomat világította meg valami... nem evilági ragyogás... azt ahol a maszk volt... meg a töröm... és zokogtam... és arra gondoltam... hogy már sose lesz semmi olyan, mint azelőtt volt... hogy nem tudok majd Rózsira nézni többet... hogy nem akarom, hogy megpusziljon villanyoltás előtt... hogy semmit nem akarok... illetve... csak, hogy a szájába vegyen megint... mert azt akarom... ahogy a vulkánok tövébe vissza-visszaköltözők is akarják... a vörös lávafolyamot... a tüzet... a forróságát... megállíthatatlan pusztítását... s az új életet... ami követi... legyőzve a félelmet... a fájdalmakat... a szenvedést... de félek... félek a sötétségtől... az egyedüllétől... és fáradt vagyok...

Nem vagy egyedül... kedves.

Mi?

Nem vagy egyedül.

Érdekes... pont erre gondoltam... hogy félek...

Tudom.

És unom a harcot... nincs már erőm...

Nincs már több harc... pihenj nyugodtan...

Jó lett volna legalább egy testvér...

De hát van egy húgod...

Jó lenne... igen... egy testvér... meg a gyerekek... a fekete fiúk...

Az csak álom volt...

Honnan tudod?

Mondtad.

Félek...

Mitől?

A dolgok összekeveredtek... a sötét kivilágosodott... a fény elborult... nincs eleje, nincs vége a történeteknek... félek... ez a mai nap... ez különösen szar... nagyon szar...

Csak egy a sok ezer közül... ha félelmetesebbnek is tűnik... és nem is egy teljes nap... sőt... nem tart egy óráig se... talán egy percig se... csak egy pillanat...

Mi nem tart egy óráig se... mi egy pillanat...???

Hát... mitől félsz?

Várni... várni... várni... nehéz... várni valamire...

Ez az élet... állandó várakozás... a következő pillanatra...

Ha jön... és mi van...

Mi van, ha nem jön?? Olyan nincs... korán jön vagy késik... de jön... és soha nem tudjuk az milyen lesz...

És hol vannak a csodás pillanatok... amiről mindenki beszél... mi maradt egyáltalán... az egészből...? Semmire nem emlékszem!!!

Dehogyan nem!!

Mikor senki nincs... és semmi, amit tehetnél... mi az, amit még várhatsz? A... vég???

Nincs vég...

Ami jön... tudjuk... még se jön soha... jókor. Kimerültem... most alszom ...

Álmodj szépeket!

Micsoda ostoba közhely!

Akkor... mást mondok... álmodj arról a tükörről... amiben eddig láttad magadat! Emlékszel?

Miért? Utáltam!

Már nem fogod... nem leszel benne... a másik oldalon leszel... a tükör másik oldalán... és onnan csodálkozol majd magadra... és a világra... és akkor majd megértesz mindent...

Nem tudsz te semmit...

Nem... még nem... de ez... nem is tudás kérdése...

Hanem mié?

Sejtéseink lehetnek csak... emlékfoszlányok... valahonnan nagyon régről... a születésünk... a létünk előtti időkből... és érzések... egyszer lesz majd tudásunk is... de azt már nem leszünk képesek megosztani... de őszintén, lehet-e ennek az egésznek rossz vége? Ugye nem? Mert mi lenne akkor az értelme?

A FÉRFI, hirtelen, mint mindig, elalszik. Ezúttal messzebbre jut, mint valaha. Horkolva, reszelősen kapkodva a levegőt.

Mégis, mikor visszatér, éber és érthető.

Csodás pillanatok? Azt se tudom... mit csináltam egyáltalán! Mi lett belőlem... voltak szüleim... jártam iskolába... volt munkám... feleségem... gyerekeim...? Nem látok semmit... csak kavarognak a színek... örvénylenek, mint felhők... a hangok... a zajok... a formák... amikben semmi nincs... csak üres levegő... szépek... és üresek... mint egy kibaszott lufi... vagy mi...

Voltak szüleid... és nagyon is szerettek... és jártál iskolába... és jó tanuló voltál... sikeres...

Honnan tudod?

Tudom... az nem elég?

Egyetlen kurva beszélgetésre nem emlékszem a szüleimmel... az iskola... talán az tényleg jól ment... „szokatlanul intelligens és érzékeny”... mondták... ritka kombináció... de ha visszanézek... semmit nem látok... mit csináltam az érzékenységgemmel... az intelligenciámmal... volt e feleségem... gyerekeim... nem lehet ez a vég... ez nem az „életem filmje”... ez egy kibaszott semmi... nem látok szart se... és nincs alagút... meg fény a végén... semmi... nem halhatok még meg... mit keresek itt... hogy jutottam ide... mikor... nem halhatok meg...

Úgy érted, soha?

Ugyanaz a maró... gúny... és ugyanaz a szeretet... a kor is stimmel... a mosoly is... a szem is... és ugyanaz a test... érzem az illatod... mint a legfinomabb füstölő... nem tudom a nevét... és milyen krémes... édes volt az íz... most is érzem... és mégsem... ez mégsem ugyanaz az álom...

Nem. De talán a folytatása annak...

Eltűntél... hol vagy?

Itt vagyok.

Nincs már időm játszani...

Nem játszom... dehogyan játszom...

„Szantál”...

Mi?

A füstölő... szantálfa... ez a neve!

Nem tudom mit mondasz... nem értem...

Eltűntél...

Itt vagyok! Az álmok nem tűnnek el... emlékszel rájuk... vagy nem... de el nem tűnnek... én veled vagyok még akkor is, ha nem gondolsz rám... mindig itt vagyok ...

Az jó... néha nem gondolok rád... az igaz... azt sajnálom...

Ez természetes...

Nem haragszol?

Persze, hogy nem.

Legalább megvagy!

Igen.

Mert te vagy... ugye?

Én vagyok.

És ez ugyanaz az álom, igaz?

Persze hogy ugyanaz!

Miért kellett tagadni...?

Én sem voltam benne biztos...

De nem fogsz többé eltűnni?

Veled maradok... mondtam... míg szükséged van rám ...

Annyira hiányoztál...

De már itt vagyok.

Hosszú csend ereszkedik a kórteremre. Csak a gépek surrogása, a neon-csövek sercegése és egy-egy elektromos „pitty” hallatszik.

Egy szívességet...

Igen?

Kérhetek...?

Igen...

Fotózz le... vagyis... csinálj képet... vagy hogy mondod...!

Lefényképezlek... de... most?

Most... és később... csinálj sokat... egész a végéig...

A NŐ feláll, a kórterem másik végébe megy, a ruhafogasról leveszi a kamerát, visszajön, széket húz a FÉRFI ágya mellé és leül.

Megfogja a kezét. Vár. Tudja, mi következik. Profi.

A végéig...?

Míg fel nem ébredek... vagy míg el nem alszom...

Felébreds... persze, hogy felébreds.,,

Igen?

Tényleg akarod, hogy lefényképezzelek?

Igen. Ez ajándék lesz... tőlem...

Kinek?

Neked... és ... mindenkinek... aki elfogadja...

Meg akarom mutatni... az embert... aki azt hitte, hogy sokat tett... mikor... valójában... semmit se... nem volt ideje semmire... mert mindig azt hitte, hogy csinál valamit... valami fontosat... ami miatt nem jut ideje másra... hol van mindenki... a nyüzsgés... az utazások... az országok... a nyelvek... a városok... a falvak... olyan sokat láttam... a világból... és olyan büszke voltam rá... ma meg már semmire nem emlékszem... a tájak... a hegyek és a völgyek... a sivatagok... a tengerek... a folyók... az állatok... a fák... a bokrok és... a virágok... hol vannak? Hova lett az ég a fejem felől... és a föld a lábam alól... hol van minden és hol van mindenki ...?

A FÉRFI, minden erejét összeszedve, reszketve feltápáskodik és ismét felállni, elmenni készül.

Ne... ne állj fel, kedvesem... feküdj vissza... hová akartál menni?

Ki.

Miért?

A FÉRFI visszahanyatlik, becsukja szemét.

Egyszer csak... már nem vettem több könyvet... nem töltöttem le több filmet... megértettem, hogy úgyse lesz már... időm... elolvasni... megnézni őket... fájó pillanat volt... addig soha... akkor se bántott a sok ezer könyv... amikor már mozdulni se lehetett tőlük... vagy a sok ezer film... amit nem láttam... a tucatnyi tele diszk... aztán hirtelen... minden sok lett... de tényleg... hol van mindenki?

Én nem vagyok elég?

De... de...

Akkor maradj fekvé... szépen... betakarlak...

Miért rángatsz... mit akarsz?

Semmit... azt akarom, hogy itt maradj... velem... hogy betakarhassalak...

Ez jó... mint akkor...

Igen.

Akkor meztelenek voltunk... emlékszel?

Persze.

Mégse fáztunk...

Fülledt volt... nagyon meleg...

Éltünk... akkor még...

Éltünk... nagyon is...

Az egész szoba az illatodban fürdik...

Csinálom a képeket... jó?

Nem baj, ha nem nyitom még ki a szemem?

Nem... majd kinyitod... ha látni akarsz...

Egy kis vizet...

Kérsz?

A FÉRFI erőtlenül, bágyadtan elmosolyodik.

Igen. A forrásból... hűvös... hegyi vizet...

Hozom...

Vajon... mi lesz az elefántjaimmal... sok tucatnyi... állnak a polcokon... márvány, fa, műanyag, kerámia, vas és csont elefántok... kicsik és nagyok... sok-sok országból... miért is gyűjtöttem őket... miért... és mi lesz velük... most ott figyelik a félhomályban ahogy múlik az idő... egyre fáradtabb rezdülésekkel... a kihűlő élet halványodó ritmusában... vánszorogva a végtelen felé...

A NŐ sietve a mosdóhoz megy, megtölt egy poharat vízzel, majd visszalép az ágyhoz.

Mit mondtál?

Az elefántokra gondoltam... hogy mi lesz velük...

Az elefántokra...?

A gyűjteményem... kis szobrok... emlékek...

Azok nem kérnek enni... meglesznek...

Nem. Kihalnak... eltűnnek anélkül... hogy valaha éltek volna... mit érnek az emlékeim nélkülüm?

Tessék...

Mi ez?

A víz...

A NŐ gyengéden megemeli a FÉRFI fejét és megitatja őt.

Ez a legjobb... nem forrásvíz... tudom ám... mégis... a legjobb...

Igen...

Add a kezed... tedd ide kérlek...

A FÉRFI a NŐ kezét takarója alá húzza.

Mit csinálsz?

Tartsd itt... csak egy kicsit... ne mozgasd... csak tartsd itt... most már emlékszem... az érintésedre... a fiók...

Mit akarsz a fiókkal?

Nyisd ki...

Igen.

Van ott egy... piros... egy piros lufi... egy léggömb...?

Itt van... igen...

Fel akarom fújni...

A NŐ segít neki. A FÉRFI a szájába veszi a léggömböt és fújni kezdi. Aztán meggondolja magát.

Fáradt vagyok... próbáld te...

Én?

Nem fogsz elkapni semmit ne félj... nem vagyok beteg... van ott egy gumi is... olyan befőttes...?

Igen.

A NŐ mosolyogva átveszi a léggömböt és valóban, anélkül, hogy letörölné azt, fújni kezdi.

A FÉRFI szeme továbbra is csukott, mégis mintha őt figyelné.

Sikerült...

Igen. Tudom.

A NŐ megkötí a léggömböt.

Gyere közelebb... hogy lássam... engedd el...

A NŐ engedelmesen közelebb húzódik. A FÉRFI szeme továbbra is csukott.

Elengedtem... látod???

Persze.

A ballon felszáll.

Nem álmodtam... ugye...? Most megyek... tartsd meg a... lufit...!

Megtartom...

Amíg...?

Igen... amíg nem találkozunk...

Kamera?

Itt van...

Fotózz... vagyis... lőjjél!!!

Csinálom...

Sokat...

A FÉRFI kinyitja szemét és a NŐ-re néz. Először. Meredten, mozdulatlanul, egyenesen a szemébe.

Mi a neved?

A NŐ nem válaszol. Megállás nélkül exponál.

A FÉRFI sóhajt egy mélyet, aztán kifújja a levegőt. Hosszan sípolva. Mire ismét csend lesz, szeméből eltűnik a csillogás.

4. RÉSZ

PARKBAN, EGY PADON

Az egyetlen szokványos értelemben vett „filmes” jelenet. Kép és hang szinkronban, a kamera mozgása és a kompozíció tökéletes könnyedséggel szolgálja a mondandót.

Jóképű fiatal férfi napozik egy padon. Meztelen, teste izmos, jó arányú. Egy angyali szépségű, szőke fürtös, öt év körüli kislány ismerkedik a testével. Körbe-körbejárja, felmászik az ölére, szaglássza, mint egy kiskutya, simogatja, cirógatja, paskolgatja, mosolyogva nyalogatja a férfi bronz bőrét.

VÉGE

2026 június 3. Namur, Belgium